

100 povídek

od

Lucy Maud Montgomeryové

1904 - 1922

Splendidum družstvo

100 povídek od Lucy Maud Montgomeryové

1904 - 1922

LUCY MAUD MONTGOMERYOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

100 povídek od Lucy Maud Montgomeryové

Copyright © Lucy Maud Montgomery, 1904 – 1922

Translation © Tereza Novotná, 2022

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-291-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-292-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-293-2 (PDF)

Podle amerického originálu *Lucy Maud Montgomery Short Stories, 1904 to 1922 by L. M.*

Montgomery, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

1. Dívka a fotografie
2. Zahrada koření
3. Tajemná dívka
4. Tajemství slečny Ponsonbyové
5. Dopisy
6. Pokořená slečna Cynthie
7. Šťastný omyl
8. Na farmě Bay Shore
9. Alžbětino dítě
10. Hrob Fredy
11. Jak byl Don zachráněn
12. Neúmyslný obřad
13. Návrh slečně Madeline
14. Společnost slečny Sally
15. Pomsta paní Marchové
16. Nan
17. Natty z Blue Point
18. Penelopina párty
19. Dívka a divoký závod
20. Honba za ideálem
21. Prasata paní Haydenové
22. Proč se nezeptat slečny Priceové?
23. Lživá korespondence
24. Dobrodružství na ostrově Rock
25. Příslib Lucy Ellen
26. V pět hodin ráno
27. Lest k usmíření
28. Bertieho Nový rok

29. Mezi kopcem a údolím
30. Clorindiny dárky
31. Veselé dopisy
32. Dorindin zoufalý čin
33. Její vlastní lidé
34. Idin novoroční dort
35. Ve Starém údolí
36. Jane Lavinia
37. Mackereling v zálivu
38. Millicentin dvojník
39. Modrý severní pokoj
40. Vánoční překvapení na Enderly Road
41. Vánoční večeře
42. Stipendium Fraser
43. Dívka u brány
44. Světlo na majáku
45. Marnotratný bratr
46. Náprava Johna Churchilla
47. Dopisy učitele
48. Příběh strýčka Dicka
49. Porozumění sestry Sáry
50. Dvoření Bessy
51. Jejich dívka Josie
52. Když Jack a Jill namlouvali tetu farářovi
53. Návrh milionáře
54. Náhradní novinář
55. Anniny milostné dopisy
56. Hedvábné šaty tety Caroline
57. Večeře tety Susanny na Den díkůvzdání
58. Z milosti Julia Caesara
59. Podle pravidla protikladu
60. Férová výměna
61. Odměna
62. Margaretina pacientka
63. Matthew trvá na nadýchaných rukávech
64. Pokoj Missy

65. Tedovo volné odpoledne
66. Doktorova milá
67. Konec rodinného sporu
68. Vznik klubu Doughnut Club
69. Dívka, která pásla krávy
70. Dospívání Cornelia
71. Dopis starého muže
72. Rozdělení cest
73. Směnka
74. Vzpouza Marie Isabely
75. Dvojčata a svatba
76. Joan a Paul
77. Záhadný chlapec
78. Zlatá svatba
79. Abel a jeho velké dobrodružství
80. Tvrdohlavá Josephina
81. Teta Philippa a muži
82. Panenka a Bessie
83. Charlottiny dámy
84. Vánoce v Red Butte
85. Jessamine
86. Dopis slečny Sally
87. Mylady Jane
88. Pomsta Roberta Turnera
89. Poctivá práce šlechtí člověka
90. Dokončený příběh
91. Drby z Valley View
92. Životní kniha strýce Jesseho
93. Malá černá panenka
94. Nezapomenutelný Štědrý večer
95. Muž ve vlaku
96. Jak jsme jeli na svatbu 1. díl
97. Jak jsme jeli na svatbu 2. díl
98. Bílá magie 1. díl
99. Bílá magie 2. díl
100. Novoroční večere strýčka Richarda

1. Dívka a fotografie

Když jsem se dozvěděl, že Peter Austin je ve Vancouveru, vyhledal jsem ho. S Peterem jsem se seznámil před deseti lety, když jsem jel na východ navštívit otcovy lidi a strávil několik týdnů u strýce v Croydenu. Austinovi bydleli naproti strýčkovi Tomovi a s Peterem jsme navázali přátelství, i když on byl šestnáctiletý zelenáč a já ve svých dvaadvaceti letech starší, moudřejší a důstojnější, než jsem kdy od té doby byl a očekávám, že ještě někdy budu. Peter byl veselý malý pihovatý chlapík. Byl v pohodě, když kolem nebyly žádné holky; když byly, stáhl se do sebe jako šnek do ulity a byl asi tak stejně zajímavý. To byla jediná věc, kterou bych mu mohl vyčítat. Peter nesnesl holky, já jsem jim byl oddaný. Croydenské dívky byly hezké a živé. Během svého krátkého pobytu mezi nimi jsem prožil desítky flirtů.

Ale když jsem odcházel, tvář, kterou jsem si nesl v paměti, nepatřila žádné dívce, s níž jsem chodil, jezdil v kočáru či hrál hry.

Bylo to před deseti lety, ale nikdy jsem na tvář té dívky nedokázal zapomenout. Přestože jsem ji viděl jen jednou, a to jen na okamžik. Vydal jsem se na osamělou procházku lesem nad řekou a v osamělém údolíčku porostlém borovicemi, kde jsem si myslel, že jsem sám, jsem na ni náhle narazil, stála po kotníky v kapradí na

břehu potoka a pozdně večerní slunce jí žlutě dopadalo na odhalené tmavé vlasy. Byla velmi mladá – ne víc než šestnáctiletá, ale tvář a oči už patřily ženě. Taková tvář! Krásná? Ano, ale na to jsem myslel až později, když jsem byl sám. S tou tváří před očima jsem myslel jen na její čistotu a líbeznost, na krásnou duši a bohatou mysl, která hleděla z velkých, šedomodrých očí, jež v šeru borových stínů vypadaly téměř černě. Ve tváři té dětské ženy bylo něco, co jsem nikdy předtím neviděl a co mi bylo souzeno už nikdy v žádné jiné tváři nespátřit. Ačkoli jsem byl bezstarostný chlapec, vzrušilo mě to do hloubi duše. Cítil jsem, že na mě v tom borovém údolí musela čekat odjakživa a že když jsem ji našel, našel jsem všechno dobré, co mi život mohl nabídnout.

Chtěl jsem na ni promluvit, ale než jsem stačil svůj pozdrav formulovat tak, aby nevypadal nezdvořile nebo opovážlivě, otočila se, lehce přešla přes potok a zmizela v javorovém háji za ním. Ani ne deset vteřin jsem se jí díval do tváře a její duše, ale nikdy jsem na ni nedokázal zapomenout.

Když jsem se vrátil domů, diplomaticky jsem se vyptával svých bratranců, kdo by to mohl být. Cítil jsem zvláštní nechuť to udělat – připadalo mi to svým způsobem jako svatokrádež, ale jen tak jsem mohl doufat, že ji objevím. Nemohli mi nic říct a ani po zbytek svého pobytu v Croydenu jsem se s ní už nesetkal, ačkoli jsem nikdy nikam nešel, aniž bych ji hledal, a denně jsem obcházel údolí borovic v naději, že ji znovu uvidím. Mé zklamání bylo tak hořké, že jsem se sám sobě vysmál.

Myslel jsem si, že jsem blázen, když mám takový vztah k dívce, kterou jsem na chvíli potkal při náhodné procházce, a které ještě

visely vlasy v dlouhém lesklém copu jako školačce. Ale když jsem si vzpomněl na její oči, moje moudrost mi odpustila.

No, to bylo před deseti lety; za těch deset let se mi vzpomínky, přiznávám, poněkud zatemnily. V našem rušném západním životě neměl člověk na sentimentální vzpomínky moc času. Přesto jsem se nikdy nedokázal zajímat o jinou ženu. Chtěl jsem; chtěl jsem se oženit a usadit. Přišel jsem do období života, kdy člověka unaví plout a začne toužit po klidném zakotvení v nějakém vlastním útulném přístavu. Ale nějak jsem se tomu vyhýbal. Zdálo se mi jednodušší nechat věci plavat.

V této fázi přijel Peter na západ. Pracoval v bance a byl kulatý a veselý jako vždy, ale zřejmě změnil svůj postoj k dívkám, protože jeho pokoje byly plné jejich fotografií. Byly nalepené všude a všechny byly krásné. Buď měl Peter vynikající vkus, nebo se Croydenovi fotografové uměli vlichotit. A na křbové římse byla jedna, která mě obzvlášť zaujala.

“Petere, co je to za hezkou dívku na fotce na tvé křbové římse?” zavolal jsem na Petera, který byl ve své ložnici a oblékal si večerní šaty na nějakou akci.

“To je moje sestřenice Mariana Lindsayová,” odpověděl. “Je docela hezká, že? Teď žije v Croydenu – dřív bydlela nahoře u řeky v Chiselhurstu. Nenarazil jsi na ni někdy, když jsi byl v Croydenu?”

“Ne,” řekl jsem. “Kdyby ano, nezapomněl bych na její tvář.”

“To by ovšem byla ještě dítě. Teď je jí šestadvacet. Mariana je moc hezká holka, ale určitě bude stará panna. Má své představy – říká jim ideály. Všichni Croydenovi chlapi do ní byli zamilovaní, ale stejně tak se mohli zamilovat do kamenné sochy. Mariana v sobě

opravdu nemá ani jiskřičku citu. Její vzhled je na ní to nejlepší, i když je zatraceně chytrá.”

Peter mluvil poněkud přiškrčeně. Měl jsem podezření, že sám byl jedním z těch odmítnutých milenců. Ještě několik minut jsem se na fotku díval, každou minutou jsem ji obdivoval víc a víc, a když jsem uslyšel Petera vycházet, udělal jsem neospravedlnitelnou věc – vzal jsem tu fotku a strčil si ji nenápadně do kapsy.

Čekal jsem, že Peter udělá povyk, až ji bude postrádat, ale ještě té noci dům, ve kterém bydlel, vyhořel do základů. Petr vyvázl s nejdůležitějším svým majetkem a movitými věcmi, ale všechny falešné dárky jeho drahých božstev vyletěly do povětří. Pokud někdy myslel zejména na fotografii Mariany Lindsayové, musel předpokládat, že sdílí osud ostatních.

Pokud jde o mě, podepřel jsem si svůj špatně získaný poklad na krbu a čtrnáct dní se mu klaněl. Na konci té doby jsem směle zašel za Peterem a řekl mu, že chci, aby mě dopisem představil své drahé sestřenici a požádal ji, aby souhlasila s přátelským dopisováním se mnou.

Kupodivu jsem to neudělal bez jistého zdráhání, přestože jsem byl do Marian Lindsayové zamilovaný tak, jak to jen prostřednictvím fotky bylo možné. Vzpomněl jsem si na dívku, kterou jsem viděl v borovém lese, a cítil jsem, jak se vnitřně stahuji před krokem, který by mě od ní mohl navždy oddělit. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že bych se s dívkou z borovic ještě někdy setkal. Pokud ještě žila, byla nejspíš ženou nějakého jiného muže. Víc jsem o tom nechtěl přemýšlet.

Peter vypísl, když slyšel, o co jsem ho požádal.

“Samozřejmě, že to udělám, starouši,” řekl úslužně. “Ale upozorňuju tě, že to asi nebude moc platné. Marian není ten typ dívky, která by takhle zahajovala korespondenci. Nicméně udělám pro vás, co bude v mých silách.”

“Udělej to. Řekni jí, že jsem slušný člověk bez násilnických sklonů a tak. Myslím to vážně. Chci se s tou dívkou seznámit a tohle se mi v současné době zdá jako jediný způsob. Nemůžu teď odjet na výlet na východ. Vysvětli ji to všechno a použij v můj prospěch svůj bratranecký vliv, pokud nějaký máš.”

Peter se usmál.

“Nevadí mi, když teď přiznám, že jsem byl před dvěma lety sám do ní zamilovaný. Teď už je to pryč, ale dokud to trvalo, bylo to zlé. Možná bude Mariana tvou žádost posuzovat příznivěji, když ji postavím do světla laskavosti vůči sobě. Musí mít pocit, že mi něco dluží za to, že mi zničila život.”

Peter se znovu usmál a podíval se na jedinou fotografii, kterou se mu podařilo zachránit z ohně. Byla na ní hezká malá holčička se špičatým nosem.

V pravý čas mě Peter vyhledal, aby mi dal její odpověď.

“Gratuluji, Curtisi. Překonal jsi Césara. Zvítězil jsi, aniž bys šel a viděl. Mariana souhlasí s přátelskou korespondencí s tebou. Přiznávám, že jsem ohromen – i když jsem tě vykreslil jako něco na způsob sira Galahada a Lancelota dohromady. Nejsem zvyklý, aby hrdá Mariana dělala takové kousky, a docela mi to bere dech.”

Napsal jsem ji o jednom snu a o dívce pod borovicemi. Když začaly Marianiny dopisy chodit pravidelně, na ten první jsem úplně zapomněl.

Takové dopisy – takové vtipné, jiskřivé, chytré, ženské, rozkošné dopisy! Když jsme si spolu půl roku dopisovali, byl jsem do této ženy, kterou jsem nikdy neviděl, bezmezně zamilovaný. Nakonec jsem jí to napsal a požádal ji o ruku.

O čtrnáct dní později přišla její odpověď. Upřímně mi řekla, že se během naší korespondence začala o mě zajímat, ale že si myslí, že bychom se měli setkat osobně, než dojdeme k nějakému definitivnímu rozhodnutí. *Nemohli bychom se domluvit, že v létě navštívím Croyden? Do té doby by bylo lepší, kdybychom pokračovali v našem dosavadním vztahu.*

Souhlasil jsem s tím a dovolil jsem si od nynějška používat ve svých dopisech milenecký tón a považoval jsem za příznivé znamení, že jsem za to nebyl pokárán, ačkoli Marianiny vlastní dopisy si stále zachovávaly příjemný, ale odtažitý tón.

Peter mě zpočátku kvůli té záležitosti nemilosrdně trápil, ale když viděl, že se mi jeho plky nelíbí, přestal s tím. Pochopil, že tu záležitost беру vážně a vyprovodil mě, když jsem odjížděl na východ s úsměvem, který mírnil upřímný soucit a pochopení.

“Hodně štěstí,” řekl. “Pokud získáš Marianu Lindsayovou, získáš perlu mezi ženami. Nedokázal jsem však pochopit, že by tě takhle vzala na milost. Je jí to tak nepodobné. Ale vzhledem k tomu, že se ti to nepochybně podařilo, jsi šťastný muž.”

Do Croydenu jsem dorazil za soumraku a vydal se ke strýčkovi Tomovi. Tam jsem je našel zaneprázdněné přípravami na večírek, který se měl konat ten večer na počest přítelkyně, která byla na návštěvě u mé sestřenice Edny. Tajně mě to mrzelo, protože jsem chtěl okamžitě spěchat za Marianou. Ale nemohl jsem se vzdálit a po zralé úvaze jsem se utěšoval úvahou, že na večírek nejspíš přijde.

Věděl jsem, že patří ke stejné společenské vrstvě jako děvčata strýčka Toma. Byl bych však raději, kdyby naše setkání proběhlo za jiných okolností.

Ze svého stanoviště za palmami v rohu jsem dychtivě pozoroval přicházející hosty. Najednou se mi rozbušilo srdce. Právě přišla Mariana Lindsayová.

Okamžitě jsem ji poznal podle fotografie. Ani v nejmenším jí nelichotila, ba dokonce jí ani nesvědčila, protože se na ní zcela ztrácelo její nádherné zbarvení vlasů a pleti. Navíc byla oblečena s vkusem a elegancí, které jsou u budoucí paní Eriky Curtisové obdivuhodné. Když jsem vyšel zpoza palm, pocítil jsem záchvěv vlastnické pýchy. Mluvila s tetou Grace a její oči padly na mě. Očekával jsem, že mě trochu pozná, protože jsem jí poslal svou fotografii, ale její pohled byl nic neříkající.

Cítil jsem něco jako zklamání z jejího nepoznání, ale utěšoval jsem se úvahou, že lidé často nepoznávají jiné lidi, které viděli jen na fotografiích, bez ohledu na to, jak dobrá je to podoba. Zastoupil jsem cestu Edně, která šla v tu chvíli kolem, a řekl jsem: "Edno, chci, abys mě představila té dívce, která mluví s tvou matkou."

Edna se rozesmála.

"Takže jsi na první pohled podlehl naší croydenské krásce? Jistěže tě seznámím, ale předem tě upozorňuji, že je to ta největší koketa v Croydenu i mimo něj. Tak si dávej pozor."

Zaskočilo mě, když jsem slyšel, že je Mariana koketa. Zdálo se mi, že to neodpovídá jejím dopisům a ženské jemnosti a ušlechtilosti, která se v nich objevuje. Ale věděl jsem, že ženy někdy těžko odpouštějí jiné ženě, že je krásnější a obvykle se jí mstí tím, že ji označují za koketu, ať už si to označení zaslouží, nebo ne.

Během této úvahy jsme přešli přes pokoj. Mariana se otočila a stála před námi, usmívala se na Ednu, ale nedala na sobě znát, že by mě poznala. Je to pikantní zážitek, když zjistíte, že čekáte na představení dívky, s níž jste prakticky zasnoubeni.

“Drahá Dorothy,” řekla Edna, “tohle je můj bratranec, pan Curtis z Vancouveru. Eriku, tohle je slečna Dorothy Armstrongová.”

Předpokládám, že jsem se uklonil. Zvyk nás mechanicky přenáší přes mnoho nemožných situací. Nevím, jak jsem vypadal a co jsem řekl, pokud jsem vůbec něco řekl. Asi jsem neprozradil svůj hrozný zmatek, protože Edna bez zájmu odešla, aniž by se na mě ještě jednou podívala.

Dorothy Armstrongová! Milostivé síly, kdo, kde, proč? Jestli ta dívka byla Dorothy Armstrongová, kdo byla Marian Lindsayová? S kým jsem byl zasnoubený? Někde se stala strašná chyba, protože nebylo možné, aby v Croydenu žily dvě dívky, které vypadaly přesně jako fotografie, jež v tu chvíli ležela v mém kufříku. Koktal jsem jako školák.

“Vaše tvář mi připadá povědomá, slečno Armstrongová. Myslím, že jsem někde musel vidět vaši fotografii.”

“Pravděpodobně ve sbírce Petera Austina,” usmála se slečna Armstrongová. “Měl jednu z mých, než vyhořel. Jak se mu daří?”

“Ach, má se dobře,” odpověděl jsem neurčitě. Zíral jsem na slečnu Armstrongovou jako uhranutý. Musela mě považovat za opravdového hlupáka. “A mimochodem – můžete mi říct – znáte v Croydenu nějakou slečnu Lindsayovou?”

Slečna Armstrongová vypadala překvapeně a trochu znuděně. Zjevně nebyla zvyklá, aby se jí nově představení mladí muži vyptávali na další dívku.

“Mariana Lindsayová? Ach, ano.”

“Je tu dnes večer?”

“Ne, Mariana teď na večírky nechodí, protože nedávno zemřela její teta, která u nich žila.”

“Je vám trochu podobná?” zeptal jsem se idiotsky.

Přes zrudnutí slečny Armstrongové se mihlo pobavení. Nejspíš usoudila, že jsem nějaký blázen.

“Jako já? Vůbec ne. Nemohli by existovat dva rozdílnější lidé. Mariana je docela tmavá. Já jsem světlá. A naše rysy jsou úplně jiné. Dobrý večer, Jacku. Ano, myslím, že jsem ti slíbila tento tanec.”

Uklonila se mi a odploužila s Jackem pryč. Viděl jsem, jak se ke mně teta Grace řítí, na nic jsem nečekal a utekl. Ve svém pokoji jsem se vrhl na židli a snažil se o tom přemýšlet. Kde se stala chyba? Jak se to stalo? Zavřel jsem oči a vyvolal si představu Peterova pokoje z onoho dne. Matně jsem si vzpomněl, že když jsem zvedl fotografii Dorothy Armstrongové, všiml jsem si jiné fotografie, která vedle ní padla lícem dolů. To musela být fotografie Marian Lindsayové.

A teď jsem se ocitl v takovém šíleném postavení! Uvědomoval jsem si hořké zklamání. Zamiloval jsem se do fotografie Dorothy Armstrongové. Pokud jde o vnější podobu, byla to ona, koho jsem miloval. Byl jsem prakticky zasnoubený s jinou ženou – ženou, která mi teď, navzdory naší korespondenci, připadala z tohoto zjištění cizí. Bylo zbytečné si namlouvat, že to byla mysl a duše, kterou jsem v těch dopisech miloval, a že ta mysl a duše patřila Marianě Lindsayové. Bylo zbytečné vzpomínat, že Peter říkal, že je hezká. Zevnějškem mi byla cizí; její tvář nebyla tvář, která se přede mnou už téměř rok vynořovala jako tvář ženy, kterou jsem miloval. Byl už někdy někdo v takové situaci?

No, zbývalo jen jedno. Musím si stát za svým slovem. Mariana Lindsayová byla žena, kterou jsem požádal o ruku a jejíž odpověď si musím brzy jít vyslechnout. Pokud by ta odpověď zněla “ano”, musel bych se s tím smířit a zapudit všechny myšlenky na krásnou tvář Dorothy Armstrongové.

Druhý den večer při západu slunce jsem se vydal do Glenwoodu, na místo Lindsay. Dychtivý milovník by nepochybně mohl jít dříve, ale dychtivý milovník jsem rozhodně nebyl. Pravděpodobně mě Mariana očekávala a dala mi příkazy, které se mě týkaly, protože služebná, která přišla ke dveřím, mě odvedla do malého pokoje za schody – pokoje, který, jak jsem pocítil, jakmile jsem do něj vstoupil, byl doménou žen. Knihy, obrazy a květiny v něm výmluvně vypovídaly o jemné ženskosti. Nějak se to k těm dopisům hodilo. Už jsem si nepřipadal tak cizí, jak jsem se cítil předtím. Přesto, když jsem zaslechl lehké kroky na schodech, srdce se mi bolestně rozbušilo. Vstal jsem a otočil se ke dveřím, ale nemohl jsem vzhlédnout. Kroky se blížily; věděl jsem, že bílá ruka odhrnula portiér u vchodu; věděl jsem, že vstoupila do pokoje a stojí přede mnou.

S námahou jsem zvedl oči a podíval se na ni. Stála, vysoká a půvabná, v rubínové nádheře západu slunce dopadajícího oknem vedle ní. Světlo se chvělo jako živá záře nad tmavou hrdou hlavou, bílým hrdlem a tváří, před jejíž dokonalou roztomilostí vzpomínka na rozesmátou krasavici Dorothy Armstrongovou vybledla jako hvězda při východu slunce, na kterou si už nikdy v plnosti dne nevzpomenete. Přesto jsem nemyslel na její krásu, když jsem před ní stál jako uhranutý. Zdálo se mi, že vidím šeré údolíčko plné šumících borovic a dívku stojící v jejich stínu, která na mě hledí

stejnýma velkýma šedomodkýma očima, jaké na mě teď hleděly z tváře Mariany Lindsayové – stejnou tvář, vyžralou do půvabné ženskosti, kterou jsem viděl před deseti lety a kterou jsem od té doby miloval – ano, miloval. Udělal jsem nejistý krok vpřed.

“Mariano!”

x x x

Když jsem se večer vrátil domů, spálil jsem fotografii Dorothy Armstrongové. Druhý den jsem zašel za svým bratrancem Tomem, který vlastní módní ateliér v Croydenu, a zavázal ho mlčenlivostí, vyžádal jsem si od něj jednu z posledních Marianiných fotografií. Je to jediné tajemství, které jsem kdy před svou ženou tajil.

Než jsme se vzali, Mariana mi něco prozradila.

“Vždycky jsem si tě pamatovala, jak jsi vypadal tenkrát pod borovicemi,” řekla. “Byla jsem ještě dítě, ale myslím, že jsem tě tehdy i potom milovala. Když jsem snila svůj dívčí sen o lásce, vyvstala přede mnou tvá tvář. Měla jsem tu výhodu, že jsem znala tvé jméno – slyšela jsem o tobě. Když o tobě Peter psal, věděla jsem, kdo jsi. Proto jsem souhlasila, že si s tebou budu dopisovat. Bála jsem se, že to bude předbíhání – neženská věc. Ale zdálo se, že mám šanci na štěstí, a tak jsem ji využila. Jsem ráda, že jsem to udělala.”

Neodpověděl jsem slovy, ale pánové budou vědět, jak jsem odpověděl.

2. Zahrada koření

Jim zkusil otevřít dveře modrého pokoje. Ano, byly zamčené. Doufal, že je teta Augusta zapoměla zamknout, ale kdy teta Augusta na něco zapoměla? Snad kromě toho, že malí chlapci se nerodí jako dospělí – a na to si nikdy nevzpoměla. Jistě, byla to jen poloviční teta. Celé tety měly pravděpodobně lepší vzpomínky.

Jim se otočil a postavil se zády ke dveřím. Bylo to tak lepší; nedokázal si pak představit věci za sebou. A modrý pokoj byl tak velký a tmavý, že si v něm mohl představit strašlivě mnoho věcí. Všechna okna byla zavřená až na jedno, a to bylo tak zatemněné velkou borovicí, která se větvila přímo přes něj a nepropouštěla moc světla.

Jim vypadal velmi malý, ztracený a osamělý, když se krčil u dveří – tak malý a osamělý, že by si člověk pomyslel, že i ta nejpřísnější poloteta by si měla dvakrát rozmyslet, než by ho zavřela do toho pokoje a řekla mu, že tam musí zůstat celé odpoledne, místo aby šel ven na slíbenou projížďku.

Jim nesnášel, když byl zavřený sám – obzvlášť v modrém pokoji. Jeho velikost, šero a ticho naplňovaly jeho citlivou dušičku hrůzou. Někdy se mu v něm téměř udělalo špatně strachem. Aby bylo tetě Augustě učiněno zadost, nikdy to netušila. Kdyby to

věděla, nenařídila by tento zvláštní trest, protože věděla, že Jims je křehký a nesmí být vystaven žádné velké fyzické ani duševní zátěži. Proto ho zavřela, místo aby ho zbičovala. Ale jak to mohla vědět? Teta Augusta patřila k lidem, kteří nikdy nic nevědí, pokud jim to někdo neřekne srozumitelně a pak jim to nevtlouká do hlavy. Neměl jí to říct nikdo jiný než Jims, a Jims by byl raději umřel, než aby tetě Augustě s jejím chladným a brýlatým očima a tenkými ústy bez úsměvu řekl, že se zoufale bojí, když je zavřený v modrém pokoji.

A tak ho tam zavírala vždycky za trest; a tresty přicházely velmi často, protože Jims pořád dělal věci, které tetu Augusta považovala za zlobení. Tentokrát se Jims zpočátku nebál tolik jako obvykle, protože byl velmi rozzlobený. Jak sám říkal, byl na tetu Augustu velmi naštvaný. Neměl v úmyslu rozlít pudink po podlaze, ubrusu a oblečení. Ale udělal strašný nepořádek a tetu Augusta se velmi zlobila a řekla mu, že musí strávit odpoledne v modrém pokoji, místo aby se s paní Loringovou projel v jejím novém kočáru.

Jims byl hořce zklamaný. Kdyby byl strýček Walter doma, Jims by se na něj obrátil – protože strýček Walter, pokud nespal byl velmi laskavý a shovívavý. Ale bylo tak těžké ho probudit, že se o to Jims pokoušel jen zřídka. Měl strýčka Waltera rád, ale co se týče známosti s ním, mohl být stejně dobře obyvatelem hvězdy v Mléčné dráze. Jims byl prostě osamělý, samotářský tvoreček a někdy se cítil tak bez přátel, až musel spolknout několik vzlyků.

Právě teď se však žádné vzlyky nekonaly – Jims byl stále příliš rozzlobený. Nebylo to fér. Tak zřídka se mu stávalo, že by ho někdo svezl kočárem. Strýček Walter měl vždycky moc práce, ošetřoval nemocné děti po celém městě, než aby ho vzal s sebou. Jen jednou za měsíc ho paní Loringová požádala, aby s ní jel ven. A vždycky to

skončilo zmrzlinou nebo filmem a dnes Jims pevně doufal, že obojí je na programu.

“Nenávidím tetu Augustu,” řekl nahlas a pak ho zvuk jeho hlasu v té obrovské, tiché místnosti vyděsil natolik, že si jen domyslel zbytek.

“Nakrmte mého krocana,” vykřikl Jims na starou služku, když ho táhli nahoru. Ale nemyslel si, že by ho Nancy Jane slyšela, a nikdo, dokonce ani Jims, si nedokázal představit, že by teta Augusta krmila krocana. Vždycky ho udivovalo, že jedla ona sama.

“Kéž bych ten pudink vylil schválně,” řekl Jims pomstychtivě a s tím výrokem se jeho hněv vypařil – Jims se nikdy nedokázal dlouho zlobit – a zůstal z něj jen vystrašený klučina se sametovými oříškově hnědými očima plnými strachu, který by v dětských očích neměl mít místo. Vypadal tak malý a bezmocný, když se krčil u dveří, že by se člověk divil, kdyby ho viděla i teta Augusta.

Jak to okno na druhém konci místnosti drnčelo! Znělo to strašně, jako by se někdo – nebo něco – snažil dostat dovnitř. Jims se zoufale podíval na nezavřené okno. Musí se k němu dostat; jakmile tam bude, může se schoulit na okenní sedačce, zády ke zdi, a zapomenout na stíny pohledem do slunečního svitu a krásy zahrady za zdí. Nebýt zahrady za zdí, Jima by v tom modrém pokoji nejspíš někdy našli mrtvého strachy.

Ale aby se Jims dostal k oknu, musel přejít pokoj a projít kolem postele. Jims měl z té postele zvláštní strach. Byla to nejstarší věc v tom staromódně zařízeném domě. Byla vysoká a pevná a visely na ní ponuré modré závěsy. Z takové postele mohlo vyskočit cokoli.

Jims zalapal po dechu a zběsile se rozběhl po místnosti. Došel k oknu a vrhl se na sedadlo. S úlevou se schoulil do rohu. Venku, za

vysokou cihlovou zdí, byl svět, kde se mohla toulat jeho fantazie, i když jeho štíhlé tělíčko bylo uvězněno v modrém pokoji.

Jims tu zahradu miloval od prvního pohledu. Říkal jí Zahrada koření a spřádal o ní nejrůznější fantazijní příběhy – veselé i tragické. Znal ji teprve několik týdnů. Předtím bydleli v mnohem menším domě na druhém konci města. Pak prastrýc Walter zemřel a všichni se přestěhovali do starého domu strýce Waltera. Jims nějak tušil, že se tam strýček Walter nevrací moc rád. Ale podle prastrýcovy závěti musel. Jimsovi samotnému to příliš nevadilo. Menší místnosti v jejich bývalém domě se mu líbily víc, ale Zahrada koření mu vše vynahradila.

Bylo to tak krásné místo. Hned za zdí byla řada topolů, které na něj vždycky stříbřitým šepotem promlouvaly a potřásaly svými drobnými lístky. Za nimi, pod roztroušenými borovicemi, byla skalka, kde rostlo kapradí a divoké rostliny. Bylo to skoro tak dobré jako kousek lesa – a Jims měl les rád, i když ho skoro nikdy neviděl. Za borovicemi pak byly růže, které právě rozkvétaly v červnu – růže v takovém množství, o jakém Jims nevěděl, že existuje, a milé malé cestičky se klikatily kolem nich.

Zdálo se, že je to zahrada, kterou nemůže zničit žádný mráz ani drsný vítr. Když pršelo, muselo pršet velmi jemně. Za růžemi bylo vidět zelený trávník, posetý nyní bílými duchy pampelišek a okrasnými dřevinami. Stromy rostly tak hustě, že téměř zakrývaly dům, k němuž zahrada patřila. Byl to velký dům z šedočerného kamene s komíny. Jims netušil, kdo v něm bydlí. Zeptal se tety Augusty a ta se zamračila a řekla mu, že je jedno, kdo tam bydlí, a že se o vedlejším domě nebo jeho obyvateli nesmí strýci Walterovi v žádném případě zmínit. Jima by nikdy nenapadlo zmínit se o nich

strýci Walterovi. Ale ten zákaz ho naplňoval bezbožnou a neutišitelnou zvědavostí. Sžírala ho touha zjistit, kdo jsou lidé v tom tabuizovaném domě.

Ach jak toužil po svobodě. Jims miloval zahrady. A mezitím tady za zdí byla krásná zahrada, která vypadala, jako by měla být plná dětí. Ale žádné děti v ní nikdy nebyly – ani nikdo jiný. A tak navzdory své kráse působila osamělým dojmem, který Jima bolel. Chtěl, aby jeho Zahrada koření byla plná smíchu. Představoval si, jak v ní běhá s imaginárními kamarády na hraní – a byla v ní maminka – nebo starší sestra – nebo alespoň celá teta, která by se nechala obejmout a ani ve snu by ji nenapadlo zavřít vás do chladných, stinných, příšerně modrých pokojů.

“Myslím,” řekl Jims a připlácl si nos na sklo, “že se musím dostat do té zahrady, nebo umřu.”

Teta Augusta by ledově řekla: “Takové výrazy nepoužíváme, nezbedný chlapče,” ale teta Augusta tam nebyla, aby to slyšela.

“Obávám se, že ani kocour dnes nepřijde,” povzdechl si Jims. Pak se usmál; kocour přicházel přes trávník. Byl jediným živým tvorem, kromě ptáků a motýlů, kterého kdy Jims na zahradě viděl. Jims toho kocoura zbožňoval. Byl černý, s bílými tlapkami a kudrlinkami a měl tolik důstojnosti jako deset koček. Jimsovy prsty se chvěly, když ho chtěl pohládit. Jims nikdy nesměl mít ani kotě, protože teta Augusta měla z koček hrůzu.

Kocour přišel na svých krásných tlapkách po cestičkách růžové zahrady, laškovně obešel skalku a posadil se na stinné místo pod borovicí, přesně tam, kde ho Jims viděl, skulinou v malých topolech. Podíval se přímo na Jima a mrkl na něj. Alespoň Jims tomu vždycky věřil a prohlašoval, že to tak je. A to mrknutí říkalo, nebo se zdálo,

že říká, jasně: “Pojď sem dolů a hraj si se mnou. Kašli na tetu Augustu!”

Jimsovi se v hlavě mihl divoký, odvážný, absurdní nápad. Mohl by? Mohl! Chtěl by! Věděl, že to bude snadné. Už mnohokrát si to všechno promyslel, i když až dosud ho ani ve snu nenapadlo, že by to opravdu udělal. Odklopit okno a otevřít ho, vystoupit na borovicovou větev a z ní na další, která visela přes zeď a klesala téměř k zemi, seskočit z ní na sametový trávník pod topoly – no, to všechno byla práce na minutu. Jims se s opatrným, potlačovaným výskotem rozběhl ke kocourovi.

Kocour se zvedl a rozvázně se vzdálil; Jims se rozběhl za ním. Kočka uhýbala růžovými stezkami a unikala Jimsovým dychtivým rukám, jen tak tak se držela mimo dosah. Jims zapomněl na všechno kromě toho, že musí kočku chytit. Byl plný děsivé radosti, kterou se prolínala rozkoš ze svobody. Unikl z modrého pokoje a jeho přízraků, byl ve své Zahradě koření, ale musí chytit kočku.

Kočka se rozběhla po trávníku a Jims ji pronásledoval zeleným šerem hustě seskupených stromů. Za nimi se objevila skvrna slunce, v níž se starý kamenný dům vyhříval jako sama obrovská kočka. Před ním a za ním se rozprostírala další zahrada, nádherně rozkvetlá. Pod obrovským rozložitým bukem uprostřed ní stál malý čajový stůl; u stolu seděla a četla si dáma v černých šatech.

Kocour, který Jima přilákal tam, kam chtěl, si sedl a začal si olizovat tlapky. Teď už byl docela ochotný nechat se pohladit, ale Jims už neměl ani pomyšlení na to, že by ho chtěl chytit. Stál úplně klidně a díval se na paní. Ona ho tehdy neviděla a Jims viděl jen její profil, který mu připadal velmi krásný. Kolem hlavy se jí vinuly nádherné provazy modročerných vlasů. Vypadala tak roztomile, až

se Jimsovi rozbušilo srdce. Pak zvedla hlavu, otočila tvář a uviděla ho.

Jims pocítil něco jako šok.

Přece jen nebyla hezká. Jednu stranu obličeje jí poznamenala strašná rudá jizva. Docela jí to kazilo hezký vzhled, což Jims považoval za velkou škodu, ale nic nemohlo zkazit líbeznost její tváře ani půvab jejích zvláštních jemných, šedomodrých očí. Jims si na svou matku nepamatoval a netušil, jak vypadala, ale v hlavě mu vytanula myšlenka, že by se mu líbilo, kdyby měla takové oči. Po prvním okamžiku Jimsovi jizva vůbec nevadila.

Možná se však ten první okamžik projevil v jeho tváři, protože v očích dámy se objevil bolestný výraz a zdálo se, že téměř bezděčně zvedla ruku, aby jizvu zakryla. Pak ji zase odtáhla a seděla a dívala se na Jimse napůl vzdorovitě, napůl lítostivě. Jims si pomyslel, že se musí zlobit, protože jí honil kočku.

“Promiňte,” řekl vážně, “nechtěl jsem vaší kočce ublížit. Jen jsem si s ní chtěl hrát. Je to takový moc hezký kocour.”

“A odkud jsi přišel?” zeptala se paní. “Už je to tak dávno, co jsem v téhle zahradě viděla dítě,” dodala jakoby pro sebe. Její hlas byl stejně milý jako její tvář. Jims si pomyslel, že se mýlil, když si myslel, že je rozzlobená.

“Přišel jsem z domu za zdí,” řekl. “Jmenuji se James Brander Churchill. Teta Augusta mě zavřela do modrého pokoje, protože jsem při večeři vylil pudink. Nesnáším, když mě někdo zavírá. A dnes odpoledne jsem se měl projet – a dostat zmrzlinu – a možná jít do kina. Tak jsem se naštvál. A když přišel váš kocour a podíval se na mě, tak jsem prostě vylezl dolů a šel za ním.”

Podíval se přímo na ni a usmál se. Jims měl velmi milý úsměv. Zdálo se, že je škoda, že už není naživu maminka, která by se jím mohla kochat. Paní úsměv opětovala.

“Myslím, že jsi udělal dobře,” řekla.

“Kdybyste měla malého kluka, tak byste ho určitě nezavírala, že?” zeptal se Jims.

“Ne, srdíčko, to bych neudělala,” řekla dáma. Řekla to, jako by jí něco strašně bolelo. Znovu se galantně usmála.

“Pojď sem a posad’ se,” dodala a přitáhla si od stolu židli.

“Děkuji vám. Raději bych seděl tady,” řekl Jims a svalil se na trávku u jejích nohou. “Pak možná přijde vaše kočka ke mně.”

Kocour k němu okamžitě přišel a otřel se hlavou o Jimsovo koleno. Jims ho s potěšením pohladil; jak krásný byl jeho hebký kožíšek a kulatá sametová hlavička.

“Mám rád kočky,” vysvětloval Jims, “tohle je takový hezký kocour. Jak se jmenuje, prosím?”

“Černý princ. Má mě rád,” řekla paní. “Vždycky ráno přijde ke mně do postele a probudí mě tím, že mě poplácá tlapkou po tváři. Nevadí mu, že jsem ošklivá.”

Mluvila s hořkostí, které Jims nerozuměl.

“Ale vy přece nejste ošklivá,” řekl.

“Ach, já jsem ošklivá – jsem strašně ošklivá,” vykřikla. “Jen se na mě podívej – přímo na mě. Copak tě neděsí, když se na mě díváš?”

Jims se na ni vážně a nezaujatě podíval.

“Ne, neděsí,” řekl. “Ani trochu,” dodal po chvíli dalšího zkoumání.

Najednou se dáma krásně rozesmála. Do nezjizvených tváří se jí vlil slabý růžový ruměnec.

“Jamesi, věřím, že to myslíš vážně.”

“Samozřejmě to myslím vážně. A jestli vám to nevadí, říkejte mi, prosím, Jims. Nikdo mi neříká James, jen teta Augusta. Ona není celá moje teta. Je to jen nevlastní sestra strýce Waltera. On je celý můj strýc.”

“Jak ti říká?” zeptala se paní. Když se na to ptala, odvrátila pohled.

“Jims, když si na mě vzpomene. Nemyslí na mě často. Má příliš mnoho nemocných dětí, na které musí myslet. Nemocné děti jsou to jediné, o co se strýček Walter stará. Je to nejlepší dětský lékař v Dominionu, říká pan Burroughs. Ale on nenávidí ženy.”

“Jak to víš?”

“Slyšel jsem to říkat pana Burroughse. Pan Burroughs je můj učitel, víte. Učím se s ním od devíti do jedné. Do státní školy chodit nesmím. Rád bych, ale strýček Walter si myslí, že na to ještě nejsem dost silný. Ale příští rok, až mi bude deset, tam půjdu. Teď mám prázdniny. Pan Burroughs odjíždí vždycky prvního června.”

“Jak ti mohl říct, že tvůj strýc nenávidí ženy?” trvala na svém dáma.

“Ach, to mi neřekl. Mluvil s jedním svým přítelem. Myslel si, že si čtu svou knihu. Sice jsem ji četl – ale slyšel jsem to všechno. Bylo to zajímavější než moje kniha. Strýček Walter byl zasnoubený s jednou dámou, kdysi dávno, když byl mladý. Byla ďábelsky krásná.”

“Ach, Jime!”

“Pan Burroughs to říkal. Já ho jenom cituji,” řekl Jims lehce. “A strýček Walter ji prostě zbožňoval. A ona ho najednou beze slova vysvětlení prostě opustila, říkal pan Burroughs. Tak proto nenávidí ženy. Není se čemu divit, že?”

“To asi ne,” povzdechla si dáma. “Jíme, máš hlad?”

“Ano, mám. Víte, pudink se rozlil. Ale jak to víte?”

“Ach, kluci mívali vždycky hlad, když jsem je kdysi dávno poznala. Řeknu Martě, aby přinesla něco k jídlu, a dáme si to tady pod tím stromem. Ty si sedni sem – já si sednu tam. Chlapče, už je to tak dávno, co jsem mluvila s malým klukem, že si nejsem jistá, jestli to umím.”

“Vždyť víte, jak na to,” ujistil ji Jims. “A jak vám mám říkat, prosím?”

“Jmenuji se slečna Garlandová,” řekla dáma trochu váhavě. Viděla však, že to jméno Jimsovi nic neříká. “Byla bych ráda, kdybys mi říkal slečno Avery. Avery je moje křestní jméno a dnes už ho nikdy neslyším. Nemohu ti nabídnout film – a obávám se, že ani zmrzlinu. Kdybych věděla, že přijdeš, mohla jsem si nějakou obstarat. Ale myslím, že Marta něco dobrého najde.”

Velmi stará žena, která se na Jima dívala s velkým údivem, vyšla prostrít stůl. Jims si pomyslel, že musí být stará jako Metuzalém. Ale nevšímal si jí. Zatímco se připravoval čaj, běhal s Černým princem o závod a převaloval rozkošného kocoura v trávě sem a tam. A ve vzdáleném koutě objevil voňavou bylinkovou zahrádku a byl nadšený. Teď to byla opravdu Zahrada koření.

“Ach, tady je to tak krásné,” řekl slečně Avery, která seděla a dívala se na jeho radovánky s hladovým výrazem v krásných očích. “Kéž bych sem mohl chodit často.”

“Proč bys nemohl?”

“Mohl bych přijít, kdykoli mě teta Augusta zavře do modrého pokoje,” řekl Jims.

“Ano,” řekla slečna. Pak se zasmála a natáhla ruce. Jims do nich vletěl. Objal ji kolem krku a políbil ji na zjizvenou tvář.

“Ach, přál bych si, abyste byla moje teta,” řekl.

Slečna ho náhle odstrčila. Jims se strašně bál, že ji urazil. Ale ona ho vzala za ruku.

“Budeme jen kamarádi, Jime,” řekla. “To je přece jen lepší než být ve vztahu. Pojď na čaj.”

U tohoto slavného čajového stolu se z nich stali přátelé na celý život. Znali se jakoby odjakživa a vždycky se budou znát. Černý princ seděl mezi nimi a nechal se krmit dobrůtkami. Na stole bylo tolik dobrých věcí a nikdo neřekl: “Už jsi měl dost, Jamesi.” A on jedl, dokud si nemyslel, že má dost. Kdyby ho teta Augusta viděla, myslela by si, že je ztracený.

“Asi se budu muset vrátit,” řekl Jims s povzdechem. “Za půl hodiny bude čas naší večere a teta Augusta mě přijde odvést ven.”

“Ale přijdeš zase?”

“Ano a jestli mě brzy nezavře, budu tak zlobit, že mě bude muset zavřít.”

“Po tomhle ti vždycky připravím místo u čajového stolku, Jime. A když tu nebudeš, budu předstírat, že jsi. A když sem nebudeš moct přijít, napiš mi dopis a přines ho, až přijdeš.”

“Sbohem,” řekl Jims. Vzal ji za ruku a políbil ji. Četl o mladém rytíři, který to udělal, a vždycky si říkal, že by to chtěl zkusit, kdyby se mu někdy naskytla příležitost. Ale kdo by mohl snít o líbání rukou tety Augusty?

“Ty jsi tak milý,” řekla slečna. “Přemýšlel jsi o tom, jak se dostaneš zpátky? Dokážeš dosáhnout na tu borovicovou větev ze země?”

“Možná bych na ni mohl skočit,” řekl Jims pochybovačně.

“Obávám se, že ne. Dám ti stoličku a můžeš se na ni postavit. Pak ji tam nech pro budoucí použití. Sbohem, chlapče. Ještě před dvěma hodinami jsem nevěděla, že na světě existuje takový človíček jako ty – a teď tě miluju – miluju tě moc.”

Jimsovo srdce se naplnilo velkým hřejivým záchvěvem radosti. Vždycky chtěl být milován. A byl si jistý, že ho nemiluje žádný živý tvor kromě jeho krocana – a láska krocana není příliš uspokojivá, i když je lepší než nic. Byl blaženě šťastný, když si nesl stoličku přes trávník. Vylezl na svou borovici, vešel dovnitř u okna a schoulil se na sedadle do klubíčka. Modrá místnost byla stinnější než jindy, ale to nevadilo. Nad Zahradou koření vládlo přátelství, smích a spousta romantiky. Celý svět se pro Jima proměnil.

Od té doby žil Jims nestydatě dvojím životem. Kdykoli byl zavřený v modrém pokoji, utíkal do Zahrady koření – a byl tam zavřený velmi často, protože když byl pan Burroughs pryč, dostával se do toho, čemu teta Augusta říkala rošťárny. Kromě toho je smutnou pravdou, že Jims se teď moc nesnažil být hodný. Myslel si, že se mu lépe vyplatí zlobit a být zavřený. Pronásledovala ho však obava, že teta Augusta snad ustoupí a přijde do modrého pokoje ještě před večeří, aby ho pustila ven.

“A pak by byl špek v ohni,” řekl Jims.

Ale prožil nádherné léto a na nové stravě plné lásky a společnosti se mu dařilo tak dobře, že se na něj jednoho dne strýček Walter, který měl na starosti méně nemocných dětí než obvykle, zvědavě podíval a řekl: “Augusto, zdá se, že ten chlapec je čím dál silnější. Má pěknou barvu a jeho oči začínají vypadat více, jak by měly vypadat oči zdravého chlapce. Ještě z tebe uděláme muže.”

“Možná sílí, ale taky zlobí,” řekla teta Augusta zachmuřeně. “Je mi líto, Waltře, že se chová velmi špatně.”

“Všichni jsme byli kdysi malí zlobiví kluci,” řekl strýc Walter shovívavě.

“Byli jste?” zeptal se Jims v nepřítomném úžasu.

Strýček Walter se zasmál.

“Myslíš si, že jsem předpotopní?”

“Nevím, co to je. Ale máš šedivé vlasy a unavené oči,” řekl Jims nekompromisně.

Strýček Walter se znovu zasmál, hodil mu čtvrták a odešel.

“Tvému strýci je teprve pětáctyřicet a je v nejlepších letech,” řekla teta Augusta sklesle.

Jims schválně přeběhl místnost k oknu a pod záminkou, že se dívá ven, shodil květináč. Tak byl vykázan do modrého pokoje a dostal se do své milované Zahrady koření, kde se krásné oči slečny Avery dívaly láskyplně do těch jeho a Černý princ byl veselým kamarádem na hraní a stará Marta ho hladila a rozmazlovala, jak se jí zachtělo.

Jims se nikdy na nic nevyptával, ale byl to chlapík se širokým rozhledem, a když bral jednu věc za druhou, dozvěděl se o obyvatelích starého kamenného domu hodně. Slečna nikdy nikam nechodila a nikdo tam nikdy nechodil. Žila úplně sama se dvěma starými sluhy, mužem a služkou. Kromě těchto dvou a Jima ji nikdo neviděl už dvacet let. Jims nevěděl proč, ale myslel si, že to musí být kvůli jizvě na její tváři.

Nikdy se o ní nezmiňoval, ale jednoho dne mu slečna sama řekla, co ji způsobilo.

“Spadla mi lampa, šaty se mi vznítily a popálily mi obličej. Předtím jsem byla krásná – velmi krásná. Všichni to říkali. Pojd’ dál a já ti ukážu svůj obraz.”

Vzala ho do svého velkého salonu a ukázala mu obraz visící na stěně mezi dvěma vysokými okny. Byla na něm mladá dívka v bílém. Byla velmi půvabná, s pletí z růžových listů a rozesmátýma očima. Jims si vážně prohlížel vyobrazenou tvář s rukama v kapsách a hlavou na stranu. Pak se podíval na slečnu Averyovou.

“Tehdy jste byla hezčí – ano,” řekl soudně, “ale teď se mi vaše tvář líbí mnohem víc.”

“Chlapče, to nemůžeš říkat,” namítla.

“Ale ano, můžu,” trval na svém Jims. “Vypadáte teď vlídněji a mileji.”

To bylo to jediné, co Jims dokázal vyjádřit, co při pohledu na obrázek cítil. Mladá dívka byla krásná, ale její tvář byla trochu tvrdá. Byla v ní pýcha, marnivost a něco z drzosti vědoma si své krásy. V obličejí slečny Averyové teď nic takového nebylo – jen sladkost a něha a mateřská touha, na kterou reagovalo každé vlákno Jimsovy malé bytosti. Jak se ti dva milovali! A jak si rozuměli! Milovat je snadné, a proto běžné, ale rozumět – jak vzácné to je! Ach, tak krásné chvíle, jaké prožili!

Vyráběli taffy. Jims vždycky toužil dělat taffy, ale neposkvrněná kuchyně a kastroly tety Augusty nesměly být tak znesvěceny. Společně si četli pohádky. Pan Burroughs pohádky neschvaloval. Vyfukovali na trávnick mýdlové bubliny a nechávali je vznášet se nad zahradou a sadem jako pohádkové balonky. Pod bukem si dávali nádherné odpolední čaje. Sami si vyráběli zmrzlinu. Jims dokonce sjížděl po zábradlí, když se mu chtělo. A občas si mohl vyzkoušet

jedno nebo dvě slangová slova, aniž by někdo umřel hrůzou. Slečně to ani trochu nevadilo.

Zpočátku nosila slečna vždycky tmavé ponuré šaty. Jednoho dne ji však Jims našel v krásných šatech z bleděmodrého hedvábí. Byly velmi staromódní, ale to Jims nevěděl. S rozkoší kolem ní poskakoval.

“Líbím se ti v tomhle víc?” zeptala se zamyšleně.

“Líbíte se mi stejně dobře, ať máte na sobě cokoli,” řekl Jims, “ale ty šaty jsou strašně hezké.”

“Chtěl bys, abych nosila světlé barvy,?”

“To si pište, že bych chtěl,” řekl Jims rozhodně.

Pak už je nosila vždycky – růžové a fialové a modré a bílé; a nechala Jimsovi, aby jí do nádherných vlasů vplétal květiny. Měl na to docela talent. Nikdy nenosila žádné šperky, kromě malého zlatého prstenu s motivem dvou sepnutých rukou.

“Ten mi kdysi dávno dal kamarád, když jsme spolu chodili do školy jako kluk a holka,” řekla jednou Jimsovi. “Nikdy ho nesundávám, ve dne ani v noci. Až umřu, bude pohřben se mnou.”

“Nesmíš umřít, dokud neumřu já,” řekl Jims zděšeně.

“Ach, chlapče, kdybychom mohli žít spolu, na ničem jiném by nezáleželo,” řekla smutně. “Já tě vidím tak málo – a jednoho dne půjdeš do školy a já tě ztratím.”

“Musím vymyslet nějaký způsob, jak tomu zabránit,” zvolal Jims. “Já to nechci dopustit. To nedovolím.”

Ale jeho srdce se přesto sevřelo.

Jednoho dne Jims vyklouzl z modrého pokoje, slezl z borovice a se slzami v očích přešel trávník.

“Teta Augusta se chystá zabít mého krocana,” vzlykal v náruči slečny Avery. “Říká, že už se s ním nebude dál trápit – a on stárne – a má být zabit. A ten krocan je můj jediný přítel na světě kromě vás. Ach, já to nemůžu vydržet.”

Druhý den mu teta Augusta řekla, že krocan byl prodán a odvezen. Jims se kvůli tomu rozplakal a protestoval a byl okamžitě uvězněn v modrém pokoji. O několik minut později se vzlykající chlapec prodral mezi stromy – a náhle se zastavil. Slečna si četla pod bukem a Černý princ jí podřimoval na klíně – a na trávníku se promenádoval velký, nádherný, bronzový krocan a kroutil svým obrovským vějířem ocasu sem a tam.

“Můj krocan!” vykřikl Jims.

“Ano, Marta šla ke strýci a koupila ho. Vidiš, tady je tvůj mazlíček a tady bude žít, dokud neumře stářím. A ještě něco pro tebe mám – Edward a Martha včera jeli přes řeku do Murrayovy chovné stanice a sehnali ti ho.”

“Snad ne psa?” vykřikl Jims.

“Ano – milé malé štěně. Bude tvůj vlastní, Jimsi, a já jenom stanovím podmínku, že si s ním smíříš Černého prince.”

Byl to docela těžký úkol, ale Jimsovi se to podařilo. Kocour si na štěně konečně zvykl a přestal na něho syčet a skákat po něm. Pak následoval měsíc dokonalého štěstí. Nejméně tři odpoledne v týdnu se jim podařilo být spolu. Jims měl pocit, že je to všechno příliš dobré, než aby to byla pravda. Brzy se stane něco, co to pokazí. Představte si, že by teta Augusta ho přestala trestat! Nebo kdyby najednou zjistila, že je příliš velký na to, aby byl zavřený!

Jims se začal omezovat v jídle, aby nerostl příliš rychle. A pak si teta Augusta dělala starosti, že ztratil chuť k jídlu, a navrhla strýci

Walterovi, aby ho poslal na venkov, dokud neskončí horké počasí. Jimsovi se teď na venkov nechtělo, protože jeho srdce bylo jinde. Musí zase jít, i kdyby rostl jako z vody. Bylo to všechno velmi obtěžující.

Strýc Walter se na něj ostře podíval.

“Zdá se mi, že vypadáš docela fit, Jimsi. Chceš jet na venkov?”

“Ne, prosím.”

“Jsi spokojený, chlapče?”

“Někdy.”

“Kluk by měl být šťastný pořád.”

“Kdybych měl maminku a někoho, s kým bych si mohl hrát, byl bych.”

“Snažila jsem se ti být matkou,” řekla teta Augusta uraženě. Pak se obrátila na strýce Waltera. “Mladší žena by mu asi rozuměla lépe. A já cítím, že péče o tohle velké dílo je na mě příliš. Raději bych se vrátila do svého starého domova. Kdyby ses oženil už dávno, jak jsi měl, Waltře, měl by James matku a několik bratranců, se kterými by si mohl hrát. Vždycky jsem byla toho názoru.”

Strýc Walter se zamračil a vstal.

“To, že si s tebou jedna žena zahrála falešnou hru, není dobrý důvod, aby sis zkazil život,” pokračovala teta Augusta přísně. “Celé ty roky jsem mlčela, ale teď promluví – a promluví otevřeně. Měl by ses oženit, Waltře. Jsi ještě dost mladý a dlužíš to svému jménu.”

“Poslouchej, Augusto,” řekl strýc Walter přísně. “Kdysi jsem miloval jednu ženu. Věřil jsem, že ona miluje mě. Jednoho dne mi poslala zpátky můj prsten a s ním vzkaz, že jí na mně přestalo záležet a že se už nikdy nemám pokoušet pohlédnout do její tváře. No, poslechl jsem ji, to je vše.”

“Na tom všem bylo něco divného, Waltře. Život, který od té doby vedla, to dokazuje. Neměl bys dopustit, aby tě to odradilo a nenáviděl si všechny ženy.”

“Je nesmysl říkat, že nenávidím ženy, Augusto. Ale ta zkušenost mě připravila o sílu starat se o jinou ženu.”

“No, tohle není rozhovor vhodný pro dítě,” řekla teta Augusta, “Jime, jdi ven!”

Jims by dal jedno ucho za to, aby mohl zůstat a poslouchat druhým. Ale poslušně šel.

A hned druhý den se stalo to obávané.

Byl první srpen a bylo velmi horko. Jims přišel pozdě na večeři a teta Augusta mu to vyčetla a Jims jí schválně a se zlým úmyslem řekl, že si myslí, že je protivná stará ženská. Nikdy předtím nebyl na tetu Augustu tak drzý. Ale byly to tři dny, co neviděl slečnu a Černého prince a krocana a byl zoufalý. Teta Augusta se konečně rozzlobila a odsoudila Jima k odpolednímu pobytu v modrém pokoji za drzost.

“A já to řeknu tvému strýci, až se vrátí domů,” dodala.

To Jimsovi vadilo, protože nechtěl, aby si strýček Walter myslel, že je drzý. Na všechny starosti však zapomněl, když se plížil Zahradou koření k buku. A tam se Jims zastavil, jako by ho někdo postřelil. Na trávě pod bukem, bílá, studená a nehybná, ležela jeho slečna Avery – mrtvá!

Alespoň Jims si to myslel, že je mrtvá. Vletěl do domu jako šílený a s křikem volal Martu. Nikdo mu neodpověděl. Jims si s návalem odporného strachu vzpomněl, že mu slečna řekla, že Martha a Edward ten den odjíždějí na návštěvu k sestře. Znovu slepě přeběhl trávník, prošel malou postranní brankou, kterou nikdy

předtím neprošel, a vydal se ulicí domů. Strýc Walter právě otevíral dveře svého kočáru.

“Strýčku Waltere, pojď sem,” vzlykal Jims a zběsile se ho držel za ruku. “Slečna Avery je mrtvá, pojď rychle.”

“Kdo je mrtvý?”

“Slečna Avery – slečna Avery Garlandová. Leží na trávě tamhle na zahradě. A já ji tak miluju – a taky umřu – ach, strýčku Waltře, pojď.”

Strýček Walter vypadal, jako by se chtěl na něco zeptat, ale nic neřekl. S podivným výrazem ve tváři spěchal za Jimsem. Slečna stále ještě ležela. Když se nad ní strýček Walter sklonil, uviděl širokou červenou jizvu a s výkřikem se zarazil.

“Je mrtvá?” zalupal Jims po dechu.

“Ne,” řekl strýc Walter a znovu se sklonil, “ne, jen omdlela, chlapče – asi ji přemohlo horko. Chci jí pomoci. Běž a někoho zavolej.”

“Dnes tu nikdo není doma,” řekl Jims s úlevou.

“Tak jdi domů a zavolej panu Loringovi. Řekni jim, že chci, aby sem na pár minut přišla sestra, která tam pracuje.”

Jims svou pochůzku vykonal. Strýček Walter a sestra odnesli slečnu do domu a pak se Jims vrátil do modrého pokoje. Byl tak nešťastný, že mu bylo jedno, kam jde. Přál si, aby na něj něco vyskočilo z postele a skoncovalo s ním. Teď už bylo všechno odhaleno a on už nikdy neuvidí slečnu. Jims ležel velmi klidně na sedadle u okna. Dokonce ani neplakal.

“Myslím, že mě museli při narození proklít,” pomyslel si ubohý Jims.

x x x

V kamenném domě ležela slečna Avery na pohovce ve svém pokoji. Sestra odešla a doktor Walter seděl a díval se na ni. Naklonil se dopředu a odtáhl jí ruku, kterou si zakrývala jizvu na tváři.

Nejprve se podíval na malý zlatý prstýnek na ruce a pak na jizvu.

“Nedělej to,” řekla žalostně.

“Avery – proč jsi to udělala?”

“Ach, ty to víš – teď už to musíš vědět, Waltře.”

“Avery, zlomila jsi mi srdce a zkazila jsi mi život – a sobě – jen proto, že jsi měla jizvu na tváři?”

“Nesnesla bych, abys mě viděl ošklivou,” zasténala. “Byl jsi tak pyšný na mou krásu. Myslela jsem, že už mě nemůžeš milovat, nesnesla jsem pomyšlení, že bych se ti podívala do očí a viděla tam odpor.”

Walter Grant se naklonil dopředu.

“Podívej se mi do očí, Avery. Vidiš v nich nějakou nechut?”

Avery se přinutila podívat se. To, co uviděla, jí pokrylo tvář horkým ruměncem.

“Považovala jsi mou lásku za tak ubohou a povrchní věc, Avery,” řekl přísně, “že musí zmizet jen proto, že se na tvé kráse objevila skvrna? Myslíš, že by mě to změnilo? Byla snad tvá vlastní láska ke mně tak nepatrná?”

“Ne-ne,” vzlykla. “Milovala jsem tě každou chvíli svého života, Waltře. Ach, nedívej se na mě tak přísně.”

“Kdybys mi to aspoň řekla,” řekl. “Říkala jsi, že se už nikdy nemám pokoušet podívat se ti do tváře – a oni mi řekli, že jsi odešla. Poslala jsi mi zpátky můj prsten.”

“Nechala jsem si ten starý,” přerušila ho a natáhla ruku, “ten první, který jsi mi dal – pamatuješ si, Waltře? Když jsme byli kluk a holka.”

“Připravila jsi mě o všechno, kvůli čemu měl život cenu, Avery. Divíš se, že jsem zahořklý?”

“Mýlila jsem se – uznávám,” vzlykla. “Měla jsem ti věřit. Ale nemyslíš, že jsem za to také zaplatila? Odpusť mi, Waltere – vím na to už je pozdě – ale odpusť mi.”

“Je pozdě?” zeptal se vážně.

Ukázala na jizvu.

“Dokázal bys vydržet, abys ji každý den viděl naproti sobě u stolu?” zeptala se hořce.

“Ano – kdybych s ní mohl vidět tvé sladké oči a tvůj milý úsměv, Avery,” odpověděl vášnivě. “Ach, Avery, to tebe jsem miloval – ne tvou krásu. Ach, jak jsi byla pošetilá a hloupá! Vždycky jsi přikládala kráse příliš velkou váhu. Kdybych věděl, že jsi tady celá ta léta – slyšel jsem zvěsti, že ses vdala, ale kdybych to věděl, přišel bych za tebou a přiměl bych tě být – rozumnou.”

Trochu se zasmála jeho závěru. To bylo tak podobné Walterovi. Pak se jí oči zalily slzami, když ji vzal do náruče.

x x x

Dveře modrého pokoje se otevřely. Jims nevzhlédl. Byla to asi teta Augusta – a slyšela celý příběh.

“Chlapče.”

Jims zvedl nešťastné oči. Byl to strýc Walter – ale jiný strýc Walter – strýc Walter se smějícíma se očima a zvláštním zářením mládí.

“Ubohý, osamělý chlapče,” řekl strýček Walter nečekaně. “Chtěl bys, aby slečna Avery přijela sem – a žila s námi navždy – a byla tvou skutečnou tetou?”

“Stokrát ano!” Jims se ve vteřině proměnil. “Je k tomu nějaká šance?”

“Díky tobě, ano,” řekl vesele strýček Walter. “Můžeš se za ní na chvíli zastavit. Nepřemlouvej ji k smrti – je ještě slabá – a věnuj se tamhle tomu svému zvěřinci – dělá si starosti, protože nedostali najíst – a chlapče...”

Ale Jims se už přehoupl přes borovici a prodíral se Zahradou koření.

3. Tajemná dívka

Alan Douglas s netrpělivým výkřikem odhodil pero. Byl nejvyšší čas napsat kázání na příští neděli, ale nemohl se soustředit na zvolený text. Jednak se mu nelíbil a vybral si ho jen proto, že starší Trewin ve své výzvě z předchozího večera naznačil, že je čas na pořádně tuhou doktrinní řeč, v jaké si liboval jeho předchůdce v Rextonu, páter Jabez Strong. Alan nesnášel doktríny – “šněrovačky duše”, jak jim říkal – ale starší Trewin byl muž, s kterým se nedalo diskutovat.

“Nemá to smysl,” řekl unaveně. “Mohl jsem napsat kázání odpovídající tomu textu v listopadu nebo uprostřed zimy, ale teď, když se celý svět znovu probouzí v zázraku krásy a lásky, to nedokážu.”

Vstal a přistoupil k oknu své pracovny, za nímž zářila mladá vinná réva v jemných zelených odstínech a její drobné lístky vrhaly chvějivé stíny na protější stěnu, kde visel portrét Alanovy matky. Měla krásnou a milou tvář...

Páter Trewin jako spravedlivý člověk musel uznat, že pana Douglase si přišli poslechnout lidé, kteří už léta neotevřeli dveře kostela.

Alan se ze své pracovny díval dolů na celé údolí Rextonu, v jehož čele se statek nacházel, a pomyslel si, že tak mohl vypadat Eden ve své nevinosti, protože všechny sady kvetly a vzdálené kopce se chvěly a vznášely v jarních gázách bledě fialové a perleťové barvy. Ale v každé zahradě je navzdory její kráse prvek krotkosti a domácnosti a Alanovy oči po chvíli nadšeného pohledu zamyšleně zabloudily k severu, kde se kopce lámaly do dlouhé svažující se nížiny porostlé borovicemi a jedlemi. Za ní se rozprostírala široká plocha jezera, které se třpytilo v roztaveném zlatě a karmínu večera. Jeho vábení bylo neodolatelné. Alan se narodil a vyrostl u vzdáleného moře a láska k němu byla v jeho srdci tak silná, že věděl, že se k němu musí někdy vrátit. Mezitím mu bylo velké jezero, které svou rozlohou a bouřemi, jež se přes něj často přehnaly, napodobovalo moře, útěchou.

Mnohá z Alanových nejlepších kázání vznikla poté, co se vrátil domů z dlouhého putování po pobřeží, kde mu divočina otevřela své srdce a borovice ho oslovily svou tichou, sykavou řečí.

S napůl provinilým pohledem na marné kázání si vzal klobouk a vyšel ven. Slunce chladného jarního večera se houpalo nízko nad jezerem, když zahnul na nefrekventovanou, hluboce vyježděnou cestu vedoucí k pobřeží. K jezeru to byly dvě míle, ale v polovině cesty Alan došel k místu, kde se rozvětvovala další cesta a stáčela se mezi borovicemi severovýchodním směrem. Někdy přemýšlel, kudy vede, ale nikdy ji neprozkoumal. Teď dostal náhlou chuť to udělat a zabočil na ni. Byla ještě drsnější a osamělejší než ta druhá; mezi koleji rostla dlouhá a hustá tráva, občas se nad hlavou setkaly borové větve, stromy se opět rozestupovaly a odhalovaly nádherné pohledy na třpytivou vodu, fialové ostrůvky, temné opeřené

pobřeží. Přesto se zdálo, že cesta nikam nevede, a Alan napůl litoval podnětu, který ho vedl k její volbě, když náhle vystoupil ze stínu borovic a zjistil, že se dívá na pohled, který ho ohromil.

Před ním se rozkládal malý poloostrov vybíhající do jezera a končící dlouhým písečným výběžkem. Za ním se rozprostírala nádherná hladina zapadajícího slunce. Samotný poloostrov se zdál být pustý a písčité, z větší části porostlý křovinatými jedlemi a smrky, přes které se vinula úzká silnice k tomu, co bylo v krajině překvapivé – šedivý a povětrnostními vlivy ošlehaný dům postavený téměř na samém konci ostrohu a zastíněný před západním světlem hustou výsadbou vysokých borovic za ním.

Byl to dům, který Alana mátl. Nikdy nevěděl, že poblíž břehu jezera nějaký dům stojí – nikdy o žádném neslyšel, ale tady jeden byl, a zjevně obydlený, protože z něj v chladném jarním vzduchu stoupala štíhlá spirála kouře. Nemohlo to být obydlí rybáře, protože bylo velké a postavené podle zvláštního vkusného vzoru. Čím déle se na něj Alan díval, tím více rostl jeho údiv. Lidé, kteří zde žili, byli v mezích jeho kongregace. Jak je tedy možné, že je nikdy neviděl ani o nich neslyšel?

Pomalou se ploužil po cestě, dokud neviděl, že vede přímo k domu a končí na dvoře. Pak odbočil úzkou cestičkou ke břehu. Už nebyl daleko od domu a pozorně si ho prohlížel, když ho míjel. Před domem se téměř až ke dveřím táhly lesní houštiny, ale po straně, chráněné borovicemi před jezerními větry, se rozkládala zahrada, kde byla krásná přehlídka rozkvetlých tulipánů a zlatých narcisů. Nebylo vidět žádného živého tvora a navzdory kvetoucím muškátům a mušelínovým závěsům v oknech a domácí spirále kouře působilo místo osamělým, téměř neobydleným dojmem.

Když Alan dorazil na břeh, zjistil, že je mnohem otevřenější a méně skalnatý než část, kterou byl zvyklý navštěvovat. Pláž byla písčná a křovinaté porosty se k ní téměř nepozorovaně zmenšovaly. Napravo i nalevo vybíhaly do jezera smrkové hroty a vytvářely malou zátoku s domem v jejím zákrutu.

Alan pomalu krácel k levému mysu s úmyslem obejít břeh až k druhé cestě. Když bod míjel, překvapeně se zastavil. Stálo před ním druhé překvapení a záhada tohoto večera.

O kousek dál stála dívka, která se při jeho nečekaném příchodu zatvářila překvapeně. Alan Douglas si myslel, že zná všechny dívky v Rextonu, ale tohle štíhlé, nádherné stvoření mu bylo cizí. Stála s rukou položenou na hlavě obrovského, plavého psa kolie; vedle ní seděl na hrbu další pes.

Byla vysoká, přes rameno jí visel velký cop lesklých kaštanových vlasů, na nichž se v místech, kam dopadaly sluneční paprsky, objevovaly narudlé spálené odstíny. Prosté tmavé šaty, které měla na sobě, zdůrazňovaly půvab a sílu její pružné postavy. Její tvář byla oválná a bledá, s rovným černým obočím a jemně vykrojenými karmínovými ústy – tvář, jejíž krása nesla nedefinovatelnou pečeť rasy a výchovy smíšenou s divokou sladkostí jako u květiny rostoucí na nějakém osamělém a nepřístupném místě. Žádná z Rextonových dívek nevypadala takhle. Kdo by to, proboha, mohl být?

Když to Alana napadlo, dívka se otočila s lhostejností, která by klidnějšímu pozorovateli, než byl v tu chvíli mladý farář, mohla připadat poněkud přehnaná, a s gestem pokynu psům rychle odešla do křovinatých smrčín. Byla tak vysoká, že přes ně bylo vidět její nepokrytou hlavu, jak šla po jakési klikaté pěšině, a Alan stál jako

přikovaný k zemi, dokud ji nespatriil vcházet do šedivého domu. Pak se vydal zmateně domů, všechny myšlenky na kázání, ať už doktrinální, nebo jiné, mu pro tuto chvíli vypadly z hlavy.

‘Je to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl,’ pomyslel si. ‘Jak je možné, že už půl roku žiju v Rextonu a nikdy jsem o ní ani o tom domě neslyšel? No, troufám si říct, že to všechno má nějaké jednoduché vysvětlení. Je možné, že to místo bylo donedávna neobydlené – pravděpodobně je to letní sídlo lidí, kteří sem přišli teprve nedávno. Zeptám se paní Danbyové. Ona bude vědět, jestli to někdo ví. Ta dobrá žena ví všechno o všech v Rextonu tři generace nazpět.’

Když se Alan vrátil domů, našel Isabel Kingovou s hospodyní. Jeho pozdrav byl mírně stísněný. Nebyl ješitný, ale nemohl se ubránit vědomí, že Isabel na něj pohlíží s přízní, která v sobě skrývá mnohem víc než jen profesionální zájem. Sama Isabel to dávala najevo dostatečně zřetelně. Navíc k ní a k její tvrdé, neodbytné kráse cítil jistou osobní nechuť, která mu připadala tvrdší a neodbytnější než kdykoli předtím v kontrastu s jeho vzpomínkou na dívku z jezerního břehu.

Isabela záměrně přicházela na panství s věrohodnými pochůzkami k paní Danbyové a zdržovala se, dokud se nesetmělo tak, že ji Alan ze zdvořilosti musel doprovodit domů. Tato lest byla až příliš okatá a Alana pobavila, i když své pobavení pečlivě skrýval a choval se k Isabele s jemnou a neměnnou úctou, kterou mu matka vštípila k ženství – úctou, která Isabel lichotila, i když ji rozčilovala pocitem bariéry, kterou nemohla prolomit ani překročit. Byla dcerou nejbohatšího muže v Rextonu a měla sklon se kvůli tomu vyvyšovat,

ale Alanova jemná lhostejnost v ní vždycky vyvolávala nevítaný pocit méněcennosti.

“Předpokládám, že jste se zase unavil šlapáním po břehu jezera,” řekla paní Danbyová, která se starala o domácnost tří svobodných farářů, a proto se cítila oprávněná je trochu mateřsky napomínat.

“Já se neunavuju – spíš odpočívám a občerstvuju se,” usmál se Alan. “Když jsem vycházel, byl jsem unavený, ale teď se cítím jako silný muž, který se těší, až poběží závod. Mimochodem, paní Danbyová, kdo bydlí v tom starém, malebném domě dole na samém břehu? Nikdy předtím jsem o jeho existenci nevěděl.”

Alanovo “mimochodem” nebylo tak lhostejné, jak se snažil naznačit. Isabel Kingová, opřená pózou mezi polštáři v obývacím pokoji, se při jeho otázce rychle posadila.

“Proboha, snad nechcete říct, že jste nikdy neslyšel o kapitánu Anthony – kapitánu Anthony Oliverovi?” řekla paní Danbyová. “Bydlí tam dole ve Four Winds, jak se tomu říká – on, jeho dcera a jeho stará sestřenice.”

Isabel Kingová se naklonila dopředu a upřela své hnědé oči na Alanovu tvář.

“Viděl jste Lynda Olivera?” zeptala se s potlačovanou dychtivostí.

Alan otázku ignoroval – možná ji ani neslyšel.

“Žijí tam už dlouho?” zeptal se.

“Už osmnáct let,” řekla paní Danbyová klidně. “Je zvláštní, že jste o nich neslyšel. Ale o kapitánovi se teď už moc nemluví – je to stará historie – a samozřejmě nikam nechodí, ani do kostela. Kapitán je naprostý bezvěrec a jeho dcera je prý stejně špatná. Jistě, nikdo

toho o ní moc neví, ale je logické, že dívka, která si neprošla žádnou pořádnou výchovou, musí být divná. Ona za to vlastně nemůže – může za to její starý zlý otec, který je šupák. Nikdy v životě neotevřela dveře kostela ani školy a říká se, že nebyla normální holka – běhala venku se psy, rybařila a střílela jako chlap. Nikdo tam nikdy nechodí – kapitán nechce návštěvy. Musel svého času udělat něco strašného, kdyby se to vědělo, když si tak potrpí na to, aby žil jako poustevník někde dole na tom skokanském můstku. Viděl jste někoho z nich?”

“Asi jsem viděl slečnu Oliverovou,” řekl Alan stručně. “Alespoň jsem na břehu potkal jednu mladou dámu. Ale odkud se ti lidé vzali? Určitě se o nich ví víc než tohle.”

“Jen málo. Pravdou je, pane Douglasi, že lidé nepovažují Oliverovy za slušné a nechtějí s nimi mít nic společného. Před osmnácti lety přišel kapitán Anthony bůhví odkud, koupil Four Winds point a postavil ten dům. Říkal, že byl celý život námořníkem a že nemůže žít daleko od vody. Přivedl s sebou ženu, dítě a tu starou sestřenici. Lidé, ale žádnou z žen neviděli a kapitán jim dal najevo, že je nechtějí. Někteří muži, kteří pracovali v okolí, viděli jeho ženu a říkali, že je nemocná, ale opravdu hezká a chová se jako dáma, ale zdálo se, že nikdy nechce nikoho vidět ani sama být viděna. Vyprávělo se, že kapitán byl pašerák, a kdyby ho chytili, poslali by ho do vězení. Ach, povídaly se různé historky, většinou od mužů, kteří tam pracovali, protože nikdo jiný se do domu nikdy nedostal. No a před čtyřmi lety zmizela jeho žena – nevědělo se jak a kdy. Prostě ji už nikdo nikdy neviděl, to je všechno. Jestli zemřela, byla zavražděna nebo odešla, to se nikdo nikdy nedozvěděl. Mluvilo

se o vyšetřování, ale nic z toho nebylo. Co se týče té dívky, vždycky tam žila se svým otcem.

Musí to být dokonalá pohanka. Nikdy nikam nejezdí, ale kdysi se mluvilo o cizincích, kteří ho navštěvovali – o podivínech, kteří připlouvali po jezeře na lodích z americké strany. Posledních pár let jsem ale žádné takové zprávy neslyšela – ne od té doby, co zmizela jeho žena. Má malou loď a plaví se na ní – někdy se plaví celé týdny – to je asi tak všechno, co dělá. A teď toho o Oliverových víte stejně jako já, pane Douglasi.”

Alan naslouchal tomuto vyprávění se zájmem, který neunikl všímavým očím Isabel Kingové. Mnohé z toho v duchu odmítl jako nepravděpodobné domněnky, ale základní fakta byla nejspíš taková, jak je paní Danbyová sdělila. Věděl, že dívka z pobřeží nemůže být obyčejná, prvoplánově vychovaná mladá žena.

“Copak se nikdy nikdo nepokusil zprostředkovat těmto lidem kontakt s církví?” zeptal se nepřítomně.

“Bůh vám žehnej, ano. Každý farář, který kdy byl v Rextonu, to zkusil. Stará žena se s každým z nich setkala u dveří a řekla jim, že nikdo není doma. Nejvytrvalejší byl pan Strong – neměl rád, když ho někdo odbyl. Chodil tam znovu a znovu, a nakonec mu kapitán vzkázal, že až bude chtít faráře nebo prášky, pošle pro ně, a dokud to neudělá, ať si hledí svého. Pan Strong prý jednou potkal Lyndu na břehu a chtěl vědět, jestli by nechtěla chodit do kostela, a ona se mu vysmála do obličeje a řekla mu, že teď ví o Bohu víc než on. Možná ta historka není pravdivá. A pokud ano, možná ji k tomu vyprovokoval. Pan Strong nebyl příliš taktní. Věřím, že je třeba soudit chudáka dívku co nejšlechetněji, když vidím, jak byla

vychovávána. Nemohli jste od ní čekat, že bude vědět, jak se má chovat.”

Alanovi se dobročinnost paní Danbyové nějak přičila. Pak, protože měl silně vyvinutý smysl pro humor, se usmál při pomyšlení, že tato obyčejná stará dáma “dělá úlevy” tomu nádhernému kousku ženskosti, který viděl na pobřeží. Stejně dobře mohla baculatá drůbež mluvit o tom, že dělá úlevy rackovi!

Alan šel s Isabel Kingovou domů, ale když spolu šli po dlouhé, tmavé, voňavé venkovské cestě lemované bílými sady, byl velmi tichý. Isabel si jeho nepřítomné odpovědi na své poznámky vysvětlila po svém a vzápětí se ho zeptala: “Myslíte si, že je Lynda Oliverová hezká?”

Ta otázka vyvolala v Alanovi rozčilení, které bylo neúměrné jejímu významu. Cítil instinktivní nechuť bavit se s Isabel Kingovou o té tajemné dívce.

“Viděl jsem ji jen na okamžik,” řekl chladně, “ale udělala na mě dojem krásné ženy.”

“Vyprávějí se o ní podivné historky – ale možná nejsou všechny pravdivé,” řekla Isabel a nedokázala v hlase udržet úšklebek zloby. V tu chvíli vykryštovalo Alanovo tajné opovržení vůči ní ve výraznou averzi. Neodpověděl a zbytek cesty šli mlčky. U brány Isabel řekla: “Poslední dobou jste se u nás moc neukázal, pane Douglasi.”

“Můj sbor je velký a já nemohu navštěvovat všechny své lidi tak často, jak bych si přál,” odpověděl Alan o to chladněji, že v jejím tónu zazněla osobní nota. “Víte, čas faráře není jeho vlastní.”

“Půjdete za Oliverovými?” zeptala se Isabel bez obalu.

“O tom jsem neuvažoval. Dobrou noc, slečno Kingová.”

Cestou zpátky do sídla se Alan nad touto otázkou zamyslel. Měl by se pokusit navázat přátelské vztahy s těmi obyvateli? Překvapilo ho, jak moc se mu do toho chtělo, ale nakonec dospěl k závěru, že ne. Nebyli to stoupci jeho církve a on nevěřil, že i farář má právo vnucovat se lidem, kteří si očividně přejí, aby je nechal na pokoji.

Když se vrátil domů, ačkoli už bylo pozdě, šel do své pracovny a začal pracovat na novém textu – protože text staršího Trewina se zdál být naprosto vyloučený. Ani s tím novým se mu příliš nedařilo. Nakonec se rozčileně opřel do křesla.

‘Proč nemůžu přestat myslet na ty lidi? Ta dívka měla krásnou, ale chladnou tvář. Chtěl bych ji vidět rozzářenou teplem její osvobozené duše. Ano, upřímně řečeno, chtěl bych. Dívala se na mě lhostejně. Chtěl bych ji vidět, jak mě přijímá jako přítele? Jsem přesvědčen, že ano, ačkoli nepochybně všichni v mém sboru by na ni pohlíželi jako na přítelkyni pro mě nanejvýš nevhodnou. Opravdu je divoká, neženská, pohanská, jak říká paní Danbyová? Ne, rozhodně ne. Věřím, že je to dáma v pravém slova smyslu, i když je nepochybně nekonvenční. A-jdu-psát-toto-kázání.’

Alan psal a myšlenky na Lyndu prozatím přísně vypustil z hlavy. Neměl ani pomyšlení na to, že by se do ní zamiloval. O lásce nic nevěděl a představoval si, že v jeho životě nemá žádnou váhu. Připouštěl, že jeho zvědavost na tu dívku hoří, ale nikdy ho nenapadlo, že by pro něj znamenala nebo mohla znamenat něco jiného než přitažlivou hádanku, která po rozluštění ztratí svou přitažlivost. Mladé ženy, které znal v Rextonu a jejichž prostého, příjemného přátelství si vážil, měly poklidný, domácí půvab. Lynda měla kouzlo jezerního pobřeží – divokého, vzdáleného, nezroceného – vábení divočiny a primitivnosti. V jeho myšlenkách

na ni nebylo nic osobnějšího, a přesto, když si vzpomněl na úšklebek Isabel Kingové, pocítil téměř osobní nelibost.

x x x

Během následujících čtrnácti dnů podnikl Alan mnoho výletů na pobřeží. Nesnažil se před sebou skrývat, že doufá, že se znovu setká s Lyndou. To se mu však nepodařilo. Někdy ji zahlédl z dálky podél pobřeží, ale vždycky zmizela, jakmile ji spatřil. Občas ji zahlédl pracovat na zahradě, ale nikdy se k domu příliš nepřiblížil, protože měl pocit, že nemá právo jakkoli špehovat dům nebo ji. Brzy nabyl přesvědčení, že se mu vyhýbá záměrně, a toto přesvědčení ho rozhořčilo. Pocítil zvláštní panovačnou touhu setkat se s ní tváří v tvář a přimět ji, aby se na něj podívala. Někdy si říkal, že je blázen, a přísahal si, že už na pobřeží nikdy nepůjde. Přesto tam nevyhnutelně šel. Na pobřeží nenacházel útěchu a inspiraci jako dříve. Mezi jeho duši a duši divočiny se vloudilo cosi, co nepoznával ani neformuloval – bezejmenná, strašidelná touha, která se utvářela kolem vzpomínky na chladnou sladkou tvář a hvězdné, lhostejné oči, šedé jako jezero za úsvitu.

Kapitána Anthonyho nikdy ani nezahlédl, ale několikrát viděl starou sestřenici, jak odchází a přichází po dvoře a jeho okolí. Nakonec ji jednoho dne potkal, když přicházela po cestě, která vedla k prameni dole ve smrkové kotlině. Nesla dvě těžká vědra s vodou a Alan ji požádal o dovolení, aby jí mohl pomoci.

Napůl očekával odmítnutí, protože vysoká, zachmuřená stařena měla poněkud přísný pohled, ale poté, co si ho chvíli poněkud zkoumavě prohlížela, řekla stručně: “Můžete, jestli chcete.”

Alan vzal vědra a následoval ji, protože cesta nebyla dost široká pro dva. Kráčela před ním rychlým, energickým krokem, dokud nevyšli na dvůr u domu. Alan cítil, jak mu srdce bláznivě buší. Uvidí Lyndu Oliverovou?

“Vodu můžete nosit tamhle,” řekla stařena a ukázala na malý přístavek u borovic. “Umývám se tam – voda z pramene je měkčí než voda ze studny. Děkuji vám,” když Alan postavil vědra na lavičku. “Už nejsem mladá jako dřív a nosit vodu tak daleko mě unavuje. Lynda mi ji vždycky nosí, když je doma.”

Stála před ním v úzkých dveřích, bránila mu ve výstupu a dívala se na něj bystrýma, hluboko posazenýma tmavýma očima. Navzdory svému sešlému vzhledu a vrásčité tváři nebyla nepříjemnou stařenkou a její chování a vystupování Alana potěšilo. Kdyby se po tom pocitu pídil, možná by s překvapením zjistil, že má původ ve zvláštním uspokojení nad myšlenkou, že žena, která žije s Lyndou, má v sobě jistou noblesu. Dával přednost její neusměvavé dvornosti před vulgárním chvastounstvím.

“Vy jste ten mladý farář nahoře v Rextonu?” zeptala se bezelstně.

“Ano.”

“To jsem si myslela. Lynda říkala, že vás jednou viděla na pobřeží. Nuže,” vrhla nejistý pohled přes rameno na dům, “jsem vám velmi zavázána.”

Alan tušil, že to není to, co chtěla říct, ale protože se otočila stranou a věnovala se vědrům, zdálo se, že mu nezbyvá nic jiného

než odejít.

“Počkejte chvíli.” Znovu se k němu postavila čelem, a kdyby byl Alan ješitný, mohl si myslet, že z jejích pronikavých očí hledí obdiv. “Co si o nás myslíte? Předpokládám, že vám o nás tam nahoře vyprávěli?” s pohrdavým gestem ruky směrem k Rextonu. “Věříte jim?”

“Nikommu nevěřím nic špatného, dokud pro to nemám absolutní důkaz,” řekl Alan a usmál se, “a nikdy nevěřím pomluvám. Samozřejmě, že se o vás klevetí – to přece víte.”

“Ano, vím to,” řekla mrzutě, “a je mi jedno, co se o mně a kapitánovi říká. Jsme podivný pár – přesně tak podivný, jak si o nás myslí. Můžete si o nás myslet, co chcete, ale nevěřte ani slovu, které říkají proti Lyndě. Je milá, hodná a krásná. Není to její chyba, že nikdy nechodila do kostela, je to chyba jejího otce. Nemějte jí to za zlé.”

Prudká, ale potlačovaná energie jejího tónu zabránila Alanovi, aby se nad její prostou obhajobou Lyndy pobavil. Navíc mu to znělo v uších nepřiměřeně sladce.

“Nebudu,” slíbil, “ale slečně Oliverové by to asi moc nevadilo, kdybych to udělal. Nepřipadala mi jako mladá dáma, která by si dělala velké starosti s názory jiných lidí.”

Pokud bylo jeho cílem prodloužit rozhovor o Lyndě, byl zklamán, protože stará žena se opět prudce obrátila ke své práci, a přestože Alan ještě chvíli setrval, už si ho nevšímala. Když však odešel, kradmo za ním vykoukla ze dveří, dokud se jí neztratil z dohledu mezi borovicemi.

“Dobře vypadající muž,” zamumlala. “Kéž by byla Lynda doma. Neodvážila jsem se ho pozvat do domu, protože jsem věděla,

že Anthony má jednu ze svých nálad. Ale je načase, aby se něco udělalo. Je to dospělá žena a tohle není život pro ni. A není tu nikdo, kdo by mohl něco udělat, jen já, a já toho nejsem schopna, i kdybych věděla, co mám dělat. Zajímalo by mě, proč tak nenávidí muže. Možná proto, že nikdy nepoznala žádného, který by byl opravdový gentleman. Tenhle muž je – ale je to farář, a to mezi nimi dělá velkou propast v jistém ohledu. Viděla jsem, že láska mezi mužem a ženou překlenula i větší propasti. Ale obávám se, že s Lyndou to nepůjde. Je tak zatrpklá, když se mluví o lásce a manželství. Nevím proč. Jsem si jistá, že její matka a Anthony spolu byli šťastní, a to bylo všechno, co kdy viděla v manželství. Ale když mi vyprávěla o setkání s tím mladým mužem na pobřeží, zdálo se mi, že v jejím pohledu je něco, čeho jsem si nikdy předtím nevšimla – jako by v sobě našla něco, o čem nikdy nevěděla, že tam je. Ale ona se s ním nepřátelí a já taky ne. Kdyby kapitán nebyl tak divný...”

Náhle se zarazila, protože od břehu se blížila vysoká štíhlá postava. Lynda mávla rukou, když se přiblížila.

“Ach, Emily, měla jsem tak nádhernou plavbu. Bylo to nádherné. Emily, nosila jsi vodu. Neříkala jsem ti, abys to nikdy nedělala, když jsem pryč?”

“Ten mladý farář z Rextonu mi pomohl vědra odnést. Je milý, Lyndo.”

Lyndino čelo potemnělo. Otočila se a beze slova odešla k domu.

Cestou domů toho večera potkal Alan na hlavní pobřežní silnici Isabel Kingovou. Nesla náruč plnou borových větví a říkala, že chce jehličí na polštář. Přesto se Alanovi v mysli vynořila myšlenka, že ho špehuje, a i když se ji snažil zahnat jako nedůstojnou, stále tam číhala.

Týden se tomu břehu vyhýbal, ale přišel den, kdy ho k němu jeho nevysvětlitelné vábení opět neodolatelně přitahovalo. Byl teplý, větrný večer a vzduch byl sladký a pryskyřičný, jezero mlhavé a modré. Na nábřeží nebylo ani stopy po životě a břeh vypadal tak opuštěně a panensky, jako by na něj nikdy nevskočila lidská noha. Kapitánova loď byla pryč z malého přístavu, kde obvykle kotvila a Alanovi se očekávaně rozbušilo srdce, Lyndu nikde neviděl. Už se chtěl s bezdůvodným pocitem zklamání vrátit domů, když se jeden z jejich psů prodral živým plotem ze smrků a hlasitě zaštěkal.

Alan hledal očima dívku, ale nikde ji neviděl. Ovšem všiml si, že na chování psa je něco neobvyklého. Zvíře kolem něj kroužilo a stále vzrušeně štěkalo, pak odběhlo na krátkou vzdálenost, zastavilo se, znovu zaštěkalo a vrátilo se a manévr zopakovalo. Bylo zřejmé, že chce, aby ho Alan následoval, a mladého faráře napadlo, že jeho panička musí být v nějakém nebezpečí. Okamžitě se vydal za ním a pes s posledním ostrým štěkotem plným uspokojení vyběhl po nízkém břehu do smrčín.

Alan ho následoval přes poloostrov a pak podél vzdálenějšího břehu, který rychle rostl do strmosti a výšky. O půl míle níž byly útesy skalnaté a příkré, zatímco pláž pod nimi byla zavalena obrovskými balvany. Alan následoval psa po jedné z úzkých cestiček až téměř míli od Four Winds. Pak se zvíře zastavilo, doběhlo k okraji útesu a zaštěkalo.

Bylo to ošklivě vypadající místo, kde se zřejmě nedávno odlomila část půdy, a Alan opatrně vystoupil na okraj a podíval se dolů. Nedokázal potlačit výkřik zděšení a znepokojení.

Několik stop pod ním ležela Lynda na hromadě mechovité půdy, která se zjevně chystala sklouznout po šikmé skále, pod níž

byl třicetimetrový sráz k obrovským balvanům pod ním. Extrémní nebezpečnost její pozice byla zřejmá na první pohled; půda, na níž ležela, byla nehybná, ale zdálo se, že sebemenší pohyb z její strany ji pošle přes okraj.

Lynda ležela bez hnutí; tvář měla bílou a ve velkých rozšířených očích se jí zračil strach i odhodlání. Přesto byla naprosto klidná a když spatřila muže a psa, přes bledé rty jí přelétl slabý úsměv.

“Dobrý věrný Pate, tak jsi přivedl pomoc,” řekla.

“Ale jak vám mohu pomoci, slečno Oliverová?” zachraptěl Alan. “Nemůžu se k vám dostat – a vypadá to, že sebemenší dotek nebo zavravorání by tu rozbitou zeminu poslalo přes okraj.”

“Obávám se, že ano. Musíte se vrátit do Four Winds a sehnat lano.”

“A nechat vás tady samotnou – v takovém nebezpečí?”

“Pat zůstane se mnou. Kromě toho mi nic jiného nezbyvá. Provaz najdete v tom domku, kam jste dal vodu pro Emily. Otec a Emily jsou pryč. Myslím, že jsem tu docela v bezpečí, když se vůbec nehnu.”

Alanův vlastní zdravý rozum mu napovídal, že jak řekla, nic jiného se dělat nedá, a i když ji nerad nechával takto samotnou, uvědomoval si, že nesmí ztrácet čas.

“Vrátím se co nejrychleji,” řekl spěšně.

Alan byl na vysoké škole vyhlášeným běžcem a jeho svaly nezapomněly na starý trénink. Přesto se mu zdálo, že uplynula celá věčnost, než dorazil k domku, našel lano a vrátil se. Při každém letícím kroku ho pronásledovala myšlenka na dívku ležící na okraji propasti a strach, že by mohla sklouznout přes propast dřív, než ji bude moci zachránit. Když dorazil na místo nehody, bál se

pohlédnout přes odlomený okraj, ale ona tam ležela v bezpečí a usmívala se, když ho uviděla – statečný úsměv, který zjemnil její napjatou bílou tvář do podoby vystrašeného dítěte.

“Když spustím dolů lano, budete dost silná, abyste ho udržela, a pak vás vytáhnu po svahu nahoru?” zeptal se Alan úzkostlivě.

“Ano,” odpověděla nebojácně.

Alan podal dolů jeden konec lana a pak se pevně zapřel, aby ho udržel, protože v blízkosti nebyl žádný strom, který by mu mohl pomoci. V příštím okamžiku se z něj celá váha jejího těla zhoupla, protože při prvním pohybu se pod ní sesunula půda. Alanovi se sevřelo srdce; co kdyby spadla.

Opatrně a bolestivě se vytáhla na kolena a po provaze se rukama plížila nahoru po skále. Když se dostala na jeho dosah, uchopil ji za ruce a zvedl ji do bezpečí vedle sebe.

“Díky bohu,” řekl se rty bělejšími, než byly její vlastní.

Několik okamžiků seděla Lynda mlčky na drnu, vyčerpaná strachem a námahou, zatímco její pes se na ni v extázi radosti vrhal. Nakonec vzhlédla do Alanovy ustarané tváře a jejich oči se setkaly. Bylo to něco víc než jen fyzická reakce, která dívce náhle zrudla ve tvářích. Hbitě vyskočila na nohy.

“Dokážete se vrátit domů pěšky?”

“Ano, už jsem v pořádku. Bylo ode mě velmi hloupé, že jsem se dostala do takové situace. Otec a Emily se dnes odpoledne vydali na loďce po jezeře a já jsem se vydala na procházku. Když jsem přišla sem, uviděla jsem přímo na římse růst několik jalovců a plížila jsem se je nasbírat. Měla jsem to tušit. Utrhlo se to pode mnou, a čím víc jsem se snažila vyškrábat zpátky, tím rychleji se půda sunula dolů a strhla mě s sebou. Věděla jsem, že musím ležet v klidu, jinak by se

to převrátilo. Připadalo mi to jako věčnost. Pat byl se mnou a já mu řekla, aby šel pro pomoc, ale věděla jsem, že doma nikdo není – a strašně jsem se bála,” uzavřela s dalším zachvěním. “Ještě nikdy v životě jsem se nebála o život.”

“Prožila jste strašnou zkušenost a jen o vlasek unikla smrti,” řekl Alan. Nenapadlo ho nic dalšího, co by mohl říct; zdálo se, že jeho obvyklá pohotovost ve vyjadřování selhala.

“Zachránil jste mi život, vy a Pat – protože pejsek musí mít svůj díl zásluh.”

“Mnohem větší podíl než já,” řekl Alan s úsměvem. “Kdyby pro mě Pat nepřišel, nevěděl bych o vašem nebezpečí. Je to úžasný pes!”

“To ano?” souhlasila hrdě. “Stejně jako Laddie, můj druhý pes. Dneska šel s otcem. Miluju své psy víc než lidi.” Podívala se na něj s trochou vzdoru v očích. “Předpokládám, že si myslíte, že je to hrozné.”

“Myslím, že mnozí psi jsou mnohem milejší – a hodni lásky – než mnozí lidé,” řekl Alan a zasmál se.

Jak byla v některých ohledech dětinská! Ta stopa vzdoru – byla tak podobná dítěti, které očekává, že bude pokáráno za nějaký špatný postoj myslí. A přesto byly chvíle, kdy vypadala jako hrdá královna. Někdy, když se cesta zúžila, šla před ním s rukou na psí hlavě. Alanovi se to líbilo, protože tak mohl obdivně sledovat houpavý půvab jejího kroku a bílé křivky její šíje pod hustým copem vlasů, který dnes měla omotaný kolem hlavy. Když se vedle něj v širších prostorách sesunula zpět, mohl si jen kradmo prohlížet její profil, jemně, silně vykrojený, panenský ve svých měkkých křivkách, dětsky čistý. Jednou se rozhlédla a zachytila jeho pohled; znovu zrudla a v Alanově srdci se pohnulo cosi zvláštního a jásavého. Jako

by ten dívčí ruměncem byl nedobrovolným, nevědomým přiznáním jakési moci, kterou nad ní měl – moci, kterou jejího dosud nespoutaného ducha nikdy předtím necítil. Chladná lhostejnost, kterou viděl v její tváři při jejich prvním setkání, byla pryč a něco mu říkalo, že je pryč navždy.

Když se přiblížili na dohled Four Winds, uviděli dva lidi, jak krácejí po cestě z přístavu, a několik dalších kroků je přivedlo tváří v tvář kapitánu Anthonymu Oliverovi a jeho staré hospodyně.

Kapitánův příchod byl pro Alana velkým překvapením. Očekával, že se setká s drsným, podsaditým námořníkem, s hlasitým hlasem a přísným chováním. Místo toho byl kapitán Anthony vysoký, dobře stavěný, snad padesátiletý muž. Jeho tvář pod nárazem železně šedých vlasů byla hezká, ale měla poněkud nedůvěřivý výraz a kromě linie a rysů v ní bylo něco, co se Alanovi nelíbilo. Neměl čas tento dojem analyzovat, protože Lynda spěšně řekla: “Otče, to je pan Douglas. Právě mi prokázal velkou službu.”

Krátce vysvětlila svou nehodu; když skončila, kapitán se obrátil k Alanovi a natáhl k němu ruku, přičemž upřímný úsměv nahradil poněkud podezíravý a pohrdavý úšklebek, který ho předtím zastiňoval.

“Jsem vám velmi zavázán, pane Douglasi,” řekl srdečně. “Musíte přijít nahoru do domu a nechat mě, abych vám ve volném čase poděkoval. Zpravidla si na návštěvy duchovních příliš nepotrpím, jak jste možná slyšel. V tomto případě však zvu člověka, nikoli faráře.”

Vstupní dveře domu se otevíraly přímo do širokého obývacího pokoje s nízkým stropem, zařízeného jednoduše a s dobrým vkusem. Nechali tam oba muže, Lynda s ženou odešly a Alan si

vyprávěl s kapitánem, který, jak se zdálo, uměl dobře mluvit o mnoha tématech, jež byla na hony vzdálená tomuto místu. Byl to zjevně chytrý, vzdělaný muž, poněkud svéhlavý a se sklony k sarkasmu; nikdy se nezmínil o svém vlastním minulém životě nebo zkušenostech, ale Alan zjistil, že je překvapivě sečtělý v politice a vědě. Někdy se Alan v pauzách rozhovoru přistihl, že se na něj starší muž dívá kradným pohledem, který se mu nelíbil, ale kapitán byl natolik lepší než to, co očekával, že neměl sklon být příliš kritický. Alespoň si to upřímně myslel.

Pak přišla dívka. Své venkovní šaty, na podzim potřísněné mechem a hlínou, vyměnila za měkký přiléhavý oděv z jakéhosi světle žlutého materiálu a přes rameno jí visel dlouhý hustý cop. Seděla mlčky v tmavém koutě a nezapojovala se do hovoru, jen stručně odpovídala na poznámky, které jí Alan adresoval. Emily vešla a rozsvítila lampu na stole. Byla zachmuřená a neusměvavá jako vždy, ale když odcházela, vrhla na Alana spokojený pohled. Jeden pes si lehl Lyndě k nohám, druhý si sedl taky vedle ní a položil jí hlavu do klína. Rexton a jeho klidný koloběh farních povinností se zdál Alanovi vzdálený tisíce mil, napadlo ho, jestli to všechno není jen sen.

Když odcházel, zavolal ho kapitán zpátky.

“Pokud chcete přijít,” řekl stroze, “tak vždycky jako člověk, ne jako kněz a budete vítán. A nikdy se nesnažte se mnou mluvit o náboženství.”

“Nikdy nemluvím o náboženství,” řekl Alan důrazně. “Snažím se ho žít. Nepřijdu k vám domů jako samozvaný farář, pane, ale rozhodně budu vždy jednat a mluvit tak, jak to vyžaduje mé svědomí a úcta k mému povolání. Pokud budu respektovat vaše

přesvědčení, ať už je jakékoli, budu očekávat, že vy budete respektovat to moje, kapitáne Oliverere.”

“Ach, nebudu urážet vašeho Boha,” řekl kapitán s lehkým úšklebkem.

Alan se vracel domů ve změti rozporuplných pocitů. Neměl kapitána Anthonyho moc rád – to mu bylo jasné, a přesto ho na něm něco přitahovalo. Intelektuálně to byl důstojný soupeř a Alan po něm od svého příchodu do Rextonu často toužil. Chyběly mu vášnivé a podnětné debaty z dob studií, a když se teď zdálo, že má šanci je obnovit, chtěl se jí chopit. A Lynda – jak byla krásná!

Alan Douglas byl upřímný člověk, a to jak k sobě, tak k ostatním, přesto jsou některé motivy, které jsou ve svém prvopočátku příliš hluboké i na to, aby je mohla zkoumat sebeanalýza. Zatím neměl nejmenší tušení o skutečném zdroji svého zájmu o dívku – o své náhlé silné touze být jí užitečný a sloužit jí – zachránit ji před duchovním nebezpečím, jako ji toho dne zachránil před nebezpečím tělesným.

‘Musí mít osamělý, neuspokojivý život,’ pomyslel si. ‘Je mou povinností jí pomoci, pokud mohu.’

Tehdy ho nenapadlo, že povinnost má v tomto případě mnohem příjemnější podobu, než jakou někdy měla v jeho zkušenostech.

x x x

Alan se nechtěl vrátit do Four Winds příliš brzy, ale o tři dny později mu přišla kniha, kterou si kapitán Anthony přál vidět. To mu poskytlo záminku k dřívější návštěvě. Poté tam jezdil často. Kapitán byl vždy zdvořilý a přívětivý, stará Emily chmurně srdečná, Lynda někdy odtažitá a zdrženlivá, jindy upřímně přátelská. Občas, když byl kapitán pryč na své lodi, šel s ní a jejími psy na procházku podél pobřeží nebo přes voňavé borovicové lesy nahoře na jezeře. Zjistil, že miluje knihy a dychtí po větším množství, než kolik jich může sehnat; rád jí jich několik vzal a diskutoval s ní o nich. Nejraději měla historii a cestování. S romány neměla trpělivost, říkala pohrdavě. Málokdy mluvila o sobě nebo o svém minulém životě a Alanovi se zdálo, že se vyhýbá jakýmkoli osobním narážkám. Jednou však náhle řekla: “Proč se mě nikdy nezeptáš, jestli půjdu do kostela? Vždycky jsem se bála, že bys to udělal.”

“Protože si myslím, že by ti neprospělo, kdybys tam šla, kdybys nechtěla,” řekl Alan vážně. “S dušemi by se nemělo zacházet hruběji než s těly.”

Zamyšleně se na něj podívala a prstem si meditativně promnula bradu.

“Ty vůbec nejsi jako pan Strong. Vždycky mi vynadal, když měl příležitost, že nechodím do kostela. Jednou jsem mu řekla, že pod těmito borovicemi jsem Bohu blíží, než bych mohl být v jakékoli budově, kterou vytvořily lidské ruce. Byl velmi šokován. Ale nechci, abys mě špatně pochopil. Otec nechodí do kostela, protože nevěří, že existuje Bůh. Ale já vím, že je. Matka mě to naučila. Nikdy jsem do kostela nechodila, protože mi to otec nedovolil, a nemohla bych tam chodit ani teď v Rextonu, kde o mně lidé škaredě mluví. Já vím, že to dělají – ty to víš taky, ale já o ně nestojím. Víím, že nejsem jako

ostatní dívky. Chtěla bych být, ale nemůžu být – nikdy nemůžu být.”

V jejím hlase bylo cítit jakési zvláštní nadšení, kterému Alan tak docela nerozuměl – hořkost a vzpoura, kterou považoval za odpor proti okolnostem, které ji ohrazovaly.

“Není pro tebe možný nějaký jiný život, když tě ten současný neuspokojuje?”

“Ale mě uspokojuje,” řekla Lynde neústupně. “Nechci žádný jiný – chci, aby tento život trval navždy – navždy, rozumíš? Kdybych si byla jistá, že tomu tak bude – kdybych si byla jistá, že mě nikdy nepotká žádná změna, byla bych naprosto spokojená. To strach, že změna přijde, mě činí nešťastnou. Ach!” zachvěla se a zakryla si oči dlaněmi.

Alan si pomyslel, že tím chtěla říct, že až otec zemře, zůstane na světě sama. Chtěl ji utěšit – uklidnit, ale nevěděl jak.

Jednoho večera, když přišel do Four Winds, našel dveře otevřené, a když uviděl kapitána v obývacím pokoji, vstoupil bez ohlášení. Kapitán Anthony seděl u stolu s hlavou v dlaních; při Alanově vstupu na něj obrátil zachmuřený obličej, zčernalý zuřivým šklebem, pod nímž planuly oči plné zloby.

“Co tady chceš?” řekl a na to navázal sledem odporných nadávek.

Než se Alan stačil vzpamatovat, Lynda vklouzla dovnitř s bílou, přitažlivou tváří. Beze slova chytila Alana za paži, vytáhla ho ven a zavřela dveře.

“Ach, už jsem tě vyhlížela,” řekla udýchaně. “Bála jsem se, že dnes večer přijdeš – ale chyběl by jsi mi.”

“Ale tvůj otec?” řekl Alan udiveně. “Proč jsem ho rozzlobil?”

“Ticho. Pojď do zahrady. Tam ti to vysvětlím.”

Následoval ji do zahrady, kde teď byly červené a bílé růže v plném rozpuku.

“Otec se na tebe nezlobí,” řekla Lynda tichým zahanbeným hlasem. “Jen má někdy divné nálady. Pak se zdá, že nás všechny nenávidí – dokonce i mě – a je takový celé dny. Zdá se, že všechny podezřívá a bojí se jich, jako by se proti němu spikli. Možná si myslíš, že pil? Ne, to není ten problém. Tyhle hrozné nálady přicházejí bez jakékoliv příčiny, o které víme. Ani matka s ním nedokázala nic udělat, když byl takový. Musíš teď odejít – a nevracet se, dokud ho jeho temná nálada nepřejde. Pak tě uvidí stejně rád jako kdykoli předtím a nic to na něm nezmění. Nevracej se aspoň týden.”

“Nerad tě nechávám v takových nesnázích.”

“Ach, na mně nezáleží – mám Emily. A ty by jsi s tím nemohl nic dělat. Prosím, jdi hned. Otec ví, že s tebou mluvím, a to ho bude rozzuřovat ještě víc.”

Alan si uvědomil, že jí nemůže pomoci a že svou přítomností situaci jen zhoršuje, a zmateně odešel. Následující týden byl pro něj nešťastný. Jeho povinnosti mu byly protivné a setkání s lidmi přímo mučivé. Občas se na něj paní Danbyová pochybovačně podívala a zdálo se, že se chystá něco říct – ale nikdy to neřekla. Když potkal Isabel Kingovou nevšiml si, že ho sleduje odvážnými zkoumavými očima. Ve své soustředěnosti si toho nevšiml o nic víc, než si všiml jisté nenápadné změny, která postihla členy jeho kongregace – jako by je zavál závan podezření a narušil jejich důvěru a jistotu. Kdysi by si Alan toto lehké ochlazení ostře a okamžitě uvědomil, nyní si ho však ani neuvědomoval.

Když se odvážil vrátit do Four Winds, našel kapitána, jak se právě chystá vyrazit na plavbu na své loďce. Byl přátelský, naprosto ignoroval příhodu z Alanovy poslední návštěvy a litoval, že ho k cestě po jezeře donutily pracovní povinnosti. Alan ho s malou lítostí vyprovodil a radostně se obrátil k Lyndě, která se procházela pod borovicemi se svými psy. Vypadala bledě a unaveně a oči měla stále ustarané, ale hrdě se usmívala a vůbec se nezmínila o tom, co se stalo.

“Tyhle květiny položím na matčin hrob,” řekla a zvedla štíhlé ruce plné pozdních bílých růží. “Matka měla květiny ráda a já je vždycky, když můžu, držím v její blízkosti. Můžeš jít se mnou, jestli chceš.”

Alan věděl, že Lyndeova matka je pohřbena pod borovicemi, ale nikdy předtím to místo nenavštívil. Hrob se nacházel na nejzápadnějším konci borového lesa, kde vyústoval na jezero, krásné místo, oddané tichu a stínu.

“Matka si přála být pohřbena tady,” řekla Lynde a poklekla, aby naaranžovala květiny.

“Otec by ji vzal kamkoli, ale ona řekla, že chce být blízko nás a blízko jezera, které tak milovala. Otec ji pohřbil sám. Nechtěl, aby pro ni někdo jiný něco udělal. Jsem tak ráda, že je tady. Bylo by hrozné, kdyby ji odvezli někam daleko – mou sladkou maminku.”

“Matka je ta nejlepší věc na světě – uvědomil jsem si to, až jsem o tu svou přišel,” řekl Alan něžně. “Jak je to dlouho, co ti zemřela matka?”

“Tři roky. Myslela jsem, že když zemřela, zemřu taky. Byla velmi nemocná – nikdy nebyla silná, víš – ale nikdy jsem si nemyslela, že by mohla zemřít. Pak byl rok – část té doby jsem vůbec

nevěřila v Boha a po její smrti jsem ho nenáviděla. Byla jsem velmi zlá, ale byla jsem tak nešťastná. Otec měl tolik strašných nálad a – bylo tam ještě něco. Kdysi jsem si přála zemřít.”

Sklonila hlavu na ruce a náladově se zadívala do země. Alan, opřený o borovici, se na ni podíval. Sluneční paprsky dopadaly skrz kymácející se větve na její nádheru v podobě spálených vlasů a osvětlovaly křivku tváře a brady na tmavém pozadí hnědého dřeva. Všechna vzdorovitost a divokost z ní na čas vyprchaly a vypadala jako bezmocné, unavené dítě. Chtěl ji vzít do náruče a utěšit ji.

“Musíš se podobat své matce,” řekl nepřítomně, jako by přemýšlel nahlas. “Vůbec se nepodobáš svému otci.”

Lynda zavrtěla hlavou.

“Ne, ani já nevypadám jako matka. Byla drobná a tmavá – měla sladkou tvářičku, sametově hnědé oči a jemné kudrnaté tmavé vlasy. Ach, tak dobře si pamatuji její vzhled. Kéž bych se jí opravdu podobala. Tolik jsem ji milovala – udělala bych cokoli, abych ji ušetřila trápení a starostí. Alespoň zemřela v pokoji.”

Když dívka vyslovila poslední větu, zazněl v jejím hlase zvláštní tón. Alan opět pocítil nepříjemný dojem, že je v ní mnoho věcí, kterým nerozumí – ačkoli takové porozumění je pro dokonalé přátelství nezbytné. Nikdy předtím s ním tak otevřeně nemluvila o svém minulém životě, přesto nějak cítil, že něco utajuje. ‘Musí to být něco, co souvisí s jejím otcem,’ pomyslel si Alan. Nepochybně by minulost kapitána Anthonyho nesnesla zkoumání a jeho dcera to věděla a žila ve stínu tohoto poznání. Srdce se mu naplnilo bolestnou lítostí nad ní; tajně zuřil, protože byl tak bezmocný, aby jí pomohl. Její dívčí život byl zkažený, oloupený o kousek štěstí a

radosti. Měla stejně tak přijít o své ženství? Alanovi se při té nevyslovené otázce mimovolně sevřely ruce.

Cestou domů toho večera opět potkal Isabel Kingovou. Otočila se a šla s ním zpátky, ale o nábřeží ani o jejich obyvatelích se nezmínila. Kdyby se Alan obtěžoval podívat se, spatřil by v jejích zlověstných hnědých očích zlomyslný lesk. Ale jediné oči, které pro něj v tu chvíli měly nějaký význam, byly šedé oči Lyndy Oliverové.

x x x

Během následujících tří návštěv ve Four Winds Alan Lyndu neviděl ani v domě, ani mimo něj. To ho překvapilo a znepokojilo. U kapitána Anthonyho nebyl patrný žádný rozdíl, nadále se choval uhlazeně a přátelsky. Alan si vždycky užíval rozhovory s kapitánem, který byl vtipný, břitký a štiplavý, ale samotný muž se mu s každou návštěvou víc a víc nelíbil. Kdyby byl nucen svůj dojem definovat, řekl by, že kapitán je okouzlující darebák.

Napadlo ho však, že Emily něco znepokojuje. Občas zachytil její pohled plný zmatku a – skoro se zdálo – nedůvěry. Vypadala, jako by k němu cítila nepřátelství. Ale Alan tu myšlenku zavrhl jako absurdní. Od začátku se k němu chovala přátelsky a on neudělal nic, co by v ní vzbudilo nesouhlas. Lyndina záhadná nepřítomnost byla mnohem zapeklitějším problémem. Neodjela, protože když se na ni Alan zeptal kapitána, lhostejně odpověděl, že je na procházce. Alan v očích staršího muže zahlédl pobavený záblesk, když mluvil. Přísahal by, že to bylo zlomyslné pobavení.

Jednoho večera se vydal do Four Winds kolem pobřeží. Když zahnul na mys zátoky, uviděl Lyndu a její psy ani ne sto metrů od něj. Jakmile ho spatřila, vrhla se po břehu a zmizela mezi jedlemi.

Alan byl ohromen. Nebylo pochyb o tom, že se mu chce vyhnout. Došel k domu ve změti pocitů, kterým ani v tu chvíli nerozuměl. Uvědomil si jen, že se cítí hořce raněn a zarmoucen – a také zmaten. Co to všechno znamenalo?

Potkal Emily na cestě k prameni a rozhodně ji zastavil.

“Slečno Oliverová,” řekl bez obalu, “zlobí se na mě slečna Lynda? A pokud ano, tak proč?”

Emily se na něj pronikavě podívala.

“Nemáte ponětí proč?” zeptala se krátce.

“Vůbec – ani trochu.”

Ještě chvíli se na něj dívala skrz naskrz. Pak, zřejmě spokojená se svým zkoumáním, zvedla kbelík.

“Pojďte se mnou dolů k prameni,” řekla.

Jakmile se vzdálili z dohledu domu, Emily se prudce rozběhla.

“Jestli nevíte, proč se Lynda tak chová, tak vám to nemůžu říct, protože to nevím ani já. Ani nevím, jestli se zlobí. Jen jsem si myslela, že možná ano – že jste udělal nebo řekl něco, co ji rozčílilo – třeba že ji trápíte, aby šla do kostela. Ale jestli jste to neudělal, možná to vůbec není hněv. Já té dívce nerozumím. Od té doby, co jí zemřela matka, je jiná. Předtím mi říkala všechno. Musíte jít a zeptat se jí sám, co se děje. Ale možná vám můžu něco říct. Napsal jste jí před čtrnácti dny dopis?”

“Dopis? Ne.”

“No, tak ho asi dostala od někoho jiného. Myslela jsem, že je od vás – nenapadlo mě, kdo jiný by jí mohl psát. Přinesl ho nějaký kluk

a dal jí ho u dveří. Od té doby se chová divně. V noci pláče – což Lynda nikdy předtím nedělala, jen když jí zemřela matka. A ve dne se toulá po pobřeží a lesích jako posedlá. Musíte zjistit, co bylo v tom dopise, pane Douglasi.”

“Tušíte, kdo byl ten chlapec?” Alan se zeptal a trochu se mu ulevilo. ‘Tajemství se vyjasňuje,’ pomyslel si. Nepochybně jde o anonymní dopis. Myšlenky mu bezděčně zalétly k Isabel Kingové.

Emily zavrtěla hlavou.

“Ne, byl to jen napůl dospělý chlapec se zrzavými vlasy a trochu kulhal.”

“Aha, to je syn poštmistra,” řekl Alan zklamaně. “Tím jsme se dostali ještě dál od stopy než kdy dřív. Dopis byl nejspíš vhozen do schránky na úřadě, a proto nebude možné vypátrat pisatele.”

“No, víc vám říct nemůžu,” řekla Emily. “Budete se muset zeptat Lyndy, co v něm bylo.”

Alan byl odhodlán to udělat, hned jak se s ní setká. Nešel s Emily do domu, ale potuloval se po pobřeží, vyhlížel dívku a neviděl ji. Nakonec se vrátil domů a byl obětí bouřlivých emocí. Konečně si uvědomil, že Lyndu Oliverovou miluje. Divil se, jak dlouho to v sobě potlačoval. Věděl, že ji musel milovat od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. To zjištění ho ohromilo, ale nešokovalo. Nebyl důvod, proč by ji neměl milovat – proč by se jí nemohl dvořit a získat ji za manželku, pokud o něj stála. Byla dobrá, milá a věrná. Cokoli pochybného v jejím původu se ho nemohlo dotknout. Svět by se na kapitána Anthonyho nejspíš díval jako na poněkud nežádoucího tchána pro faráře, ale tento aspekt otázky Alana neznepokojoval. Pokud jde o potíže s dopisem, byl si jistý, že je snadno odstraní. Pravděpodobně se nějaký zlomyslný podnikavec

dozvěděl o jeho častých návštěvách ve Four Winds a rozhodl se takto zasahovat do jeho soukromých záležitostí. Poprvé ho napadlo, že mezi jeho lidmi v poslední době chybí jistá srdečnost. Pokud tomu tak skutečně bylo, nepochybně to byl důvod.

Kdykoli jindy by to pro něj bylo důležité. Teď byl však příliš zaujatý Lyndou a jejím odcizením, než aby přikládal význam čemukoli jinému. Na tom, co si myslela ona, záleželo Alanovi nesrovnatelně víc než na tom, co si mysleli všichni lidé v Rextonu dohromady. Měl právo, stejně jako každý jiný muž, dvořit se ženě, kterou si vybral, a rozhodně nestrpěl, aby se mu do toho někdo zvenčí pletl.

Po bezesné noci se ráno vrátil do Four Winds. Lynda ho v tu dobu nebude očekávat a on bude mít větší šanci ji najít. Dobré rozhodnutí, protože ji potkal u pramene.

Alan se cítil šokován změnou jejího vzhledu. Vypadala, jako by se na ní podepsala léta utrpení. Její rty byly bledé a prázdné kruhy pod očima je činily nepřírozeně velkými. Naposledy opustil dívku v rozkvětu mládí; znovu ji našel jako ženu, na kterou život vložil svou těžkou ruku.

Když se setkali, tvář jí zalila horoucí záplava barev, pak stejně rychle ustoupila a zanechala ji bělejší než předtím. Alan se bez plýtvání slovy prudce pustil do tématu.

“Proč se mi vyhýbáš? Udělal jsem něco, čím jsem tě urazil?”

“Ne.” Mluvila, jako by ji to slovo bolelo, a oči měla vytrvale sklopené.

“Tak v čem je problém?”

Žádná odpověď nepřišla. Bezděčně se rozhlédla kolem sebe, jako by hledala nějakou únikovou cestu. Žádná nebyla, protože

pramen byl obrostlý hustými mladými jedlemi a Alan jí zahradil jedinou cestu.

Naklonil se dopředu a vzal její ruce do svých.

“Řekni mi, co se stalo. Musím to vědět,” řekl pevně.

Odtáhla ruce a mrštila jimi do svého obličeje, její postavou otrásaly bouřlivé vzlyky. V úzkosti ji objal kolem ramen a přitáhl si ji blíž.

“Pověz mi to, Lyndo konečně,” zašeptal něžně.

Odtrhla se od něj a vášnivě řekla: “Už k nám nesmíš jezdit. Už s námi nesmíš mít nic společného – s nikým z nás. Už jsme ti ublížili dost. Ale nikdy jsem si nemyslela, že by ti to mohlo ublížit – tak moc!”

“Chci vidět ten dopis, který jsi včera večer dostala.”

“Ach”, překvapeně vyjekla.

“Já o něm vím – Emily mi o něm řekla. Kdo ho napsal?”

“Nebylo na něm žádné jméno,” zarazila se.

“Přesně jak jsem si myslel. No, musíš mi ho ukázat.”

“Nemohu – spálila jsem ho.”

“Tak mi řekni, co v něm bylo. Musíš. Tahle záležitost se musí vyjasnit – nehodlám si nechat zkazit naše krásné přátelství zlobou nějakého zbabělce. Co v tom dopise stálo?”

“Psalo se tam, že všichni ve vašem sboru mluví o tvých častých návštěvách tady, že to vyvolalo velký skandál, že ti to velmi škodí a že to pravděpodobně skončí tím, že budeš muset Rexton opustit.”

“To by byla opravdu katastrofa,” řekl Alan sklesle. “A co dál?”

“Nic víc – alespoň nic o tobě. Zbytek se týkal mě – moc mi to nevadilo. Ale moc mě mrzelo, že jsem ti ublížila. Ještě není pozdě to napravit. Už sem nesmíš chodit. Pak zapomenou.”

“Možná – ale já bych neměl zapomenout. Pro mě je už trochu pozdě. Lyndo, nesmíš dopustit, aby se ten jedovatý dopis dostal mezi nás. Miluji tě, drahá – miluji tě od chvíle, kdy jsem tě poznal, a chci tě za manželku.”

Alan to právě teď neměl v úmyslu říct, ale ta slova se mu navzdory sama sobě draly na rty. Vypadala tak smutně, přitažlivě a unaveně, že chtěl mít právo ji utěšit a chránit.

Upřela na něj oči bez náznaku dívčího ostychu nebo ústupu. Místo toho v nich byla prázdná, nedůvěřivá hrůza, která pohltila všechny ostatní pocity. Jejich výraz se nedal zaměnit a Alanovi z něj přeběhl mráz po zádech. Rozhodně nečekal, že by z její strany přišla příliš pohotová reakce – věděl, že i kdyby jí na něm záleželo, bylo by pro něj otázkou času, než by ji k tomu přiměl, ale rozhodně nečekal, že uvidí tak zjevné znechucení, jaké prozrazovala její bledá tvář. Zvedla ruku, jako by odvracela úder.

“Ne, ne, ne,” zalapala po dechu. “Nesmíš to říct – nesmíš to nikdy říct. Ach, tohle mě ani ve snu nenapadlo. Kdybych si myslela, že je možné, abys mě mohl milovat, nikdy bych se s tebou nepřátelila. Ach, udělala jsem hroznou chybu.”

Žalostně rozhodila rukama a vypadala jako duše, která se trápí. Alan se na její bolest nemohl dívat.

“Asi jsem mluvil příliš příkře – ale budu trpělivý, drahá, jen když se o mě pokusíš trochu postarat. Nemůžeš, drahá?”

“Nemohu si tě vzít,” řekla Lynda zoufale. Opřela se o štíhlou bílou borku mladé břízy za sebou a nešťastně se na něj podívala. “Nechtěl bys prosím odejít a zapomenout na mě?”

“Nemůžu na tebe zapomenout,” řekl Alan a navzdory svému utrpení se trochu usmál. “Jsi jediná žena, kterou kdy budu milovat –

a nemůžu se tě vzdát, pokud nebudu muset. Opravdu si myslíš, že se mě nikdy nenaučíš milovat?”

“O to nejde. Už jsem vdaná.”

Alan na ni zíral a ani v nejmenším nechápal význam jejích slov. Všechno – bolest, naděje, strach, vášeň – z něj na okamžik vyprchalo, jako by ho omráčil fyzický úder. Nemohl dobře slyšet.

“Vdaná?” řekl tupě. “Lyndo, to nemůžeš myslet vážně?”

“Ano, myslím. Byla jsem vdaná před třemi lety.”

“Proč mi to nikdo neřekl?” Alanův hlas byl přísný, i když to tak nemyslel, a ona se stáhla a zachvěla se. Pak začala mluvit tichým monotónním tónem, z něhož jako by se úplně vytratil jakýkoli cit.

“Před třemi lety byla matka velmi nemocná – tak nemocná, že by ji jakýkoli šok zabil, jak nám řekl lékař, kterého otec přivedl od jezera. Za otcem přišel mladý námořní kapitán. Jmenoval se Frank Harmon a v minulosti otce dobře znal. Společně se plavili na moři. Zdálo se, že se ho otec bojí – nikdy předtím jsem ho neviděla, že by se někoho bál. Nedokázala jsem tehdy myslet na nikoho jiného než na matku, ale věděla jsem, že se mi kapitán Harmon moc nelíbí, i když se ke mně choval velmi zdvořile a myslím, že by se o něm dalo říct, že je hezký. Jednoho dne za mnou přišel otec a řekl mi, že si musím kapitána Harmona vzít. Nejdřív jsem se tomu nápadu smála, ale když jsem se podívala otci do tváře, už jsem se nesmála. Byl celý bílý a skleslý. Prosil mě, abych si kapitána Harmona vzala. Říkal, že když to neudělám, bude to pro nás všechny znamenat hanbu a potupu – že kapitán Harmon má na něj nějaký vliv a řekne, co ví, když si ho nevezmu. Nevím, co to bylo, ale muselo to být něco strašného. A říkal, že by to matku zabilo. Věděla jsem, že by ji to zabilo, a to mě nakonec přimělo souhlasit. Ani nevíš, jak jsem trpěla.

Bylo mi teprve sedmnáct a neměl mi kdo poradit. Jednoho dne jsme se s otcem a kapitánem Harmonem vydali po jezeře do Crosse Harbour a tam jsme se vzali. Jakmile obřad skončil, musel kapitán Harmon odplout na své lodi. Měl namířeno do Číny. Otec a já jsme se vrátili domů. Nikdo o tom nevěděl – ani Emily. Řekl, že to matce nesmíme říct, dokud jí nebude lépe. Ale nikdy jí nebylo lépe. Žila už jen tři měsíce – prožila je šťastně a v klidu. Když si na to vzpomenu, nelituji toho, co jsem udělala. Kapitán Harmon říkal, že se pro mě na podzim vrátí. Čekala jsem, bylo mi špatně u srdce. Ale nepřišel – nikdy nepřišel. Od té doby jsme o něm neslyšeli ani slovo. Někdy mám pocit, že už nemůže žít. Ale není dne, kdy bych si neřekla: “Třeba dnes přijde.”

Znovu se zhroutila a hořce vzlykala. Uprostřed omámení vlastní bolestí si Alan uvědomil, že jí to za žádnou cenu nesmí ztížit tím, že by jí dal najevo své utrpení. Snažil se mluvit klidně, moudře, jako nezaujatý přítel.

“Nedalo by se zjistit, jestli ten tvůj – ten muž – žije, nebo ne? Tvůj otec by to jistě mohl zjistit.”

Lynda zavrtěla hlavou.

“Ne, říká, že to nemá jak udělat. Nevíme, jestli měl kapitán Harmon nějaké příbuzné, ani kde byl jeho domov, a byla to jeho vlastní loď, na které se plavil. Otec by byl rád, kdyby si myslel, že je Frank Harmon mrtvý, ale nemyslí si to. Říká, že byl vždycky přelétavý, jedna záliba mu vytlačovala z hlavy druhou. Ach, své vlastní neštěstí snesu, ale když pomyslím, co jsem přivodila tobě! Ani ve snu mě nenapadlo, že by ti na mně mohlo záležet. Byla jsem tak osamělá a tvé přátelství bylo tak příjemné – můžeš mi to někdy odpustit?”

“Pokud jde o tebe, Lyndo, není co odpouštět,” řekl Alan pevně. “Nic špatného jsi mi neudělala. Měl jsem tě upřímně rád a taková láska pro mě nemůže být ničím jiným než požehnáním. Přál bych si jen, abych ti mohl pomoci. Srdce se mi svírá, když pomyslím na tvé postavení. Ale nemohu nic udělat. Už sem nesmím ani chodit. Rozumíš tomu?”

“Ano.”

V dívčinych truchlivých očích, které upřela na Alana, se podvědomě zračilo odhalení. Vzrušilo ho to až do hloubi duše. Milovala ho. Nebýt té prázdné formy sňatku, mohl ji získat, ale to vědomí bylo jen další výsměšnou trýzní. Alan netušil, že člověk může snášet takové utrpení a žít. Ke rtům se mu hrnula spousta divokých otázek, ale kvůli Lyndě je potlačil a natáhl ruku.

“Sbohem, drahá,” řekl téměř pevně a neodvážil se říct víc, aby toho neřekl příliš.

“Sbohem,” odpověděl Lynde slabě.

Když odešel, vrhla se na mech u pramene a ležela tam v naprosté opuštěnosti a neštěstí.

Bolest a rozhořčení bojovaly v Alanově rozbouřené duši, když se vracel domů. Tak tohle bylo počínání kapitána Anthonyho! Obětoval svou dceru nějakému zločinu ze své pochybné minulosti. Alana ani ve snu nenapadlo obviňovat Lyndu z toho, že tajila svůj sňatek; vinu svaloval tam, kam patřila – na kapitánova bedra. Kapitán Anthony ho nikdy ani náznakem nevaroval, že Lynda není svobodná. Nejspíš mu to všechno připadalo jako dobrý vtíp. Alanovi se zdálo, že skryté pobavení, které tak často pozoroval v kapitánových očích, se teď vysvětluje.

Když se vrátil domů, našel staršího Trewina v jeho pracovně. Tvářil se přísně a znepokojeně; zavolał si ho kvůli nepříjemné záležitosti, aby mladému faráři řekl o skandálu, který ve sboru vyvolává jeho důvěrný vztah s lidmi z nábřeží, a aby ho kvůli tomu napomenul. Alan nepřítomně naslouchal, aniž by pociťoval jakoukoli nelibost, kterou by den předtím pociťoval vůči takovému vměšování. Člověku nevadí píchnutí špendlíkem, když mu někdo vyrve končetinu.

“Mohu vám slíbit, že mé nepříjemné hovory tam ustanou,” řekl sarkasticky, když starší skončil. Stařešina Trewin se odebral pryč, cítil se uraženě, ale ulevilo se mu.

“Vzal to pěkně v klidu,” řekl si. “Nevěřím, že v těch příbězích nakonec bylo něco víc. Začala s nimi Isabel Kingová a nejspíš hodně přeháněla. Předpokládám, že měl nějakou představu o tom, jak ty lidi dostat do kostela. Je jen dobře, že s tím přestal. Je to dobrý pastor a pracuje tvrdě – možná až příliš tvrdě. Dnes vypadal opravdu ustaraně.”

Rextonské drby brzy ustaly s tím, jak mladý farář přestal navštěvovat Four Winds. O měsíc později došlo ke krátkému oživení, když byla po rextonské silnici spatřena kráčet vysoká stará žena se zachmuřeným obličejem, v níž několik lidí poznalo hospodyně kapitána Anthonyho, a vstoupila do usedlosti. Dlouho se tam nezdržela – na tom se shodli pozorovatelé z tuctu různých oken – a nikdo, dokonce ani paní Danbyová, která se snažila zjistit, co se dalo, se nikdy nedozvěděla, proč sem zavítala.

Emily se na Alana podívala s chmurnou výčitkou, když ji uvedl do své pracovny, a jakmile osaměli, začala se svou obvyklou prudkostí: “Pane Douglasi, proč jste se vzdal návštěvy Four Winds?”

Alan sebou trhl.

“Na to se musíte zeptat Lyndy, slečno Oliverová,” řekl tiše.

“Už jsem se jí ptala – a ona nic neřekla.”

“Pak vám to nemohu říct.”

V jejích očích zazářil hněv.

“Myslela jsem, že jste gentleman,” řekla hořce. “Nejste. Lámete ji srdce. Stala se stínem sebe sama a dnem i nocí se trápí. Přišel jste tam a přiměl ji, aby vás měla ráda – ach, mám oči – a pak jste ji opustil.”

Alan se sklonil nad stůl a neúprosně pohlédl staré ženě do tváře.

“Mýlíte se, slečno Oliverová,” řekl vážně. “Miluji Lyndu a byl bych jenom rád, kdyby bylo možné, abych si ji mohl vzít. Za to, co se stalo, nemohu – ona sama vám to řekne, když se jí zeptáte.”

Jeho pohled a tón Emily přesvědčily.

“Kdo je tedy vinen? Lynda sama?”

“Ne.”

“Takže kapitán?”

“Ne v tom smyslu, jak to myslíte. Nic víc vám nemohu říct.”

Stařence se na tváři objevil nechápavý výraz. “Je tu záhada – vždycky tu byla – a já o tom nic nevím. Lynda se mi nechce svěřit – mně, která bych dala svou krev za to, abych jí pomohla. Možná bych jí mohla pomoci, kdybych věděla, co se děje. Přestal jste chodit do Four Winds – donutila vás přestat chodit – protože má za otce takového starého zlého darebáka? To je ten důvod?”

Alan zavrtěl hlavou.

“Ne, to s tím nemá nic společného.”

“A už se nevrátíte?”

“To není otázka vůle. Nemohu – nesmím se vrátit.”

“Tím Lyndě zlomíte srdce,” řekla Emily zoufalým tónem.

“To si nemyslím. Na to je příliš silná. Pomozte jí, jak jen můžete, soucitem, ale netrapte ji žádnými otázkami. Jestli chcete, můžete jí říct, že jí radím, aby se s tím celým příběhem svěřila, ale pokud to nedokáže, nechte ji být. Buďte k ní velmi mírná.”

“To mi nemusíte říkat. Raději zemřu, než abych jí ublížila. Přišla jsem sem plná zloby vůči vám – ale teď vidím, že za to nemůžete. A taky trpíte – vaše tvář to prozrazuje. Ach, vím, že Anthony je v tom všem nějakým způsobem zapletený, ale nebudu vám klást další otázky, protože se necítíte na to, abyste na ně odpověděl. Ale jste si jistý, že se nedá nic dělat, aby se ty potíže vyřešily?”

“Až příliš jistý,” řekly Alanovy bílé rty.

x x x

Podzim se vlekl. Alan zjistil, jak moc může člověk trpět, a přesto dál žít a pracovat. Práce byla to jediné, co mu teď umožňovalo žít, a tak se do ní vrhal s horečnou energií a hubnul a dělal si kvůli ní takové vrásky, že i starší Trewin mu navrhl dovolenou – návrh, kterému se Alan jen pousmál. Dovolená, která by ho odvedla pryč od Lyndy – takovou myšlenkou se nechtěl zabývat.

Lyndu nikdy neviděl, protože teď už nejezdil na žádné místo na pobřeží, ale neustále toužil po jejím pohledu, po zvuku jejího hlasu, po pohledu jejích zářivých očí. Pokud jde o možnost Harmonova návratu, Alan se s tím nedokázal smířit ani na okamžik. Když se mu

vloudil do myšlenek, zoufale je zahnal. Ten muž musí být mrtvý. Nic jiného nemohlo vysvětlit jeho nepřítomnost. Ale to se nikdy nemohli dozvědět a nejistota bude navždy stát mezi ním a Lyndou jako přízrak.

Myslel však spíš na její bolest než na svou. Rozhodl by se snášet jakékoli utrpení, kdyby ji tím mohl zbavit strachu z noční můry, že se pro ni Harmon vrátí. Ta hrůza nad ní visela vždycky a teď musela být ještě umocněna její láskou k jinému muži. A on nemohl udělat nic. Hlasitě zasténal ve své bezmoci.

Jednoho večera koncem listopadu Alan odhodil pero a podlehl impulsu, který ho hnal na břeh jezera. Neměl v úmyslu Lyndu hledat – chtěl se vydat na takovou část břehu, kde by se s ní pravděpodobně nesetkal. Ale sám se musí dostat pryč. Zuřila listopadová bouře a jisté uspokojení by mu přineslo, kdyby překonal její sílu a probojoval se skrz ni. Kromě toho věděl, že v domě je Isabel Kingová, a setkání s ní se bál. Od chvíle, kdy se přesvědčil, že napsala ten dopis Lyndě, nemohl tu dívku vystát a dalo mu práci sebekontrolovat se, aby své opovržení nedal otevřeně najevo. Možná to Isabel cítila pod vší jeho vnější zdvořilostí. Alespoň nevyhledávala jeho společnost jako dříve.

Byl druhý den bouře, foukal divoký severovýchodní víchř a v častých přeháňkách padal studený déšť a mrznoucí sněhová pokrývka. Alan se třásl, když vyšel na břeh jezera do jejího plného řádění. Zpočátku přes hnanou mlhu neviděl na vodu. Pak se na okamžik rozptýlila a on se zastavil, vyděšený pohledem, který se mu naskytl.

Naproti němu byl dlouhý nízký ostrov známý jako Philip's Point, který se na severovýchodní straně zmenšoval na dva dlouhé

úzké pruhy tekutého písku. Alanův zděšený zrak spatřil malý škuner potopený mezi mřížemi; jeho trup byl celý pod vodou a v lanoví se držela jedna osamělá postava. Tolik toho viděl, než Point zahladil nový liják sněhu.

Alan se bez váhání otočil a běžel ke Four Winds, která byla vzdálená jen asi čtvrt míle kolem mysu. S kapitánovou pomocí by se dalo něco dělat. Jiná pomoc se nedala sehnat dřív, než padne tma, a pak už by se nedalo nic dělat. Vyrazil po schodech do Four Winds a potkal Emily, která otevřela dveře. Za ní stála Lynda s bledou tváří s vyplašenýma tázavýma očima.

“Kde je kapitán?” zalapal Alan po dechu. “Na Philip’s Pointu je loď a na ní přinejmenším jeden člověk.”

“Kapitán je na výletní plavbě,” řekla Emily nechápavě. “Odjel před třemi dny.”

“Takže se nedá nic dělat,” řekl Alan zoufale. “Než se dostanu do vesnice, bude dlouho tma.”

Lynda vyšla ven a uvázala si kolem hlavy šátek.

“Obejdeme Point,” řekla. “Máš sirky? Ne? Emily, přines nějaké. Musíme zapálit aspoň oheň. A přines otcovu sklenici.”

“Tohle není vhodná noc, abys byl venku,” řekl Alan znepokojeně. “Tady jsi chráněná – necítíš to – ale tam dole je strašná bouře.”

“Já se bouřky nebojím. Neublíží mi. Pospěšme si. Už se stmívá.”

Mlčky se vydali ke břehu a kolem mysu. Když dorazili naproti Philip’s Point, utichnutí sněhové vánice jim umožnilo spatřit potopený škuner a přihrčenou postavu. Lynda na něj mávla rukou a oni viděli, jak jí mávnutí oplácí.

“Teď, když nás viděl, už nebude třeba zapalovat oheň,” řekla Lynde. “Umrzne, protože je každou minutou větší zima. Jeho jedinou šancí je doplavat na břeh, pokud umí plavat. Nebezpečí mu hrozí, až se přiblíží ke břehu; spodní proud vody v zádech na pohyblivém písku ho smete a ve svém pravděpodobně vyčerpaném stavu se proti němu možná ani nepostaví.”

“To nepochybně ví, a proto se předtím nepokusil doplavat ke břehu,” řekl Alan. “Ale já se s ním setkám v zátočině a zatáhnu ho dovnitř.”

“Ty – ty budeš riskovat vlastní život?” vykřikla Lynda.

“Určitě je tu malé riziko, ale myslím, že ne velké. Každopádně ten pokus se musí uskutečnit,” řekl Alan klidně.

Lyndu náhle opustil klid. Zkroutila ruce.

“Nemůžu tě to nechat udělat,” vykřikla divoce. “Mohl by ses utopit – hrozí to. Neznáš sílu té stojaté vody. Alane, nechod!”

Chytila jeho paži do svých bílých mokrých rukou a vášnivě mu pohlédla do tváře s prosbou.

Emily, která dosud nic neříkala, teď ostře promluvila.

“Lynda má pravdu, pane Douglassi. Nemáte právo riskovat život kvůli cizímu člověku. Radím vám, abyste šel do vesnice pro pomoc, a my s Lyndou tu rozděláme oheň a budeme hlídat. To je vše, co se dá očekávat od vás nebo od nás.”

Alan nevěnoval Emily žádnou pozornost. Velmi něžně uvolnil Lyndino sevření paže a pohlédl jí do rozechvělé tváře.

“Víš, že je to moje povinnost, Lyndo,” řekl něžně. “Jestli se pro toho ubožáka dá něco udělat, jsem jediný, kdo to může udělat. Vrátím se v pořádku, prosím Boha. Buď statečná, drahá.”

Lynda se s lehkým sténáním rezignace otočila. Stará Emily se s tváří plnou chmurného nesouhlasu dívala, jak Alan vplouvá do příboje, který kolem něj vřel a vířil v šíleném víru pěny. Sněhová přeháňka opět polevila a půl míle vzdálený vrak s osamělou postavou byl dobře vidět. Alan mu pokynul, aby skočil přes palubu a doplaval na břeh, a svou výzvu si vynucoval gesty, která nabádala ke spěchu, než přijde další přeháňka. Několik okamžiků se zdálo, že námořník nechápe nebo nemá odvalu či sílu poslechnout. V příští chvíli už spadl z lanoví na hřeben mohutné vlny a byl nesen ke břehu.

Rychle dorazil k zátoce a muž, vtažen vírem vln, zvedl ruce a zmizel. Alan se vrhl dovnitř, tápavě plaval; zdálo se, že je to věčnost, než jeho ruka sevřela tonoucího a vytrhla ho z proudu. S námořníkem v náručí se potácel zpátky pěnou a upustil své břemeno na písek u Lyndiných nohou. Alan se zmítal vyčerpáním a byl promrzlý až do morku kostí, ale myslel jen na muže, kterého zachránil. Ten byl v bezvědomí, a když se nad ním Alan sklonil, uslyšel, jak Lynda vydala dusivý výkřik.

“Ještě žije,” řekl Alan. “Musíme ho co nejdříve dostat do domu. Jak to zvládneme?”

“Lynda a já můžeme jít a přinést kapitánovu matraci dolů,” řekla Emily. Teď, když byl Alan v bezpečí, chtěla udělat, co bude v jejích silách. “Pak ho vy a já můžeme odnést nahoru do domu.”

“To bude nejlepší,” řekl Alan. “Běžte rychle.”

Nedíval se na Lyndu, jinak by ho šokovala agónie v její tváři. Vrhla jeden pohled na ležícího muže a následovala Emily. Za chvíli se vrátily s matrací a Alan s Emily na ní odnesli námořníka do Four

Winds. Lynda kráčela za nimi, zdánlivě bez vědomí obou. Fascinovaně sledovala cizincovu tvář.

Ve Four Winds odnesli muže do místnosti, kde na něm Emily a Alan pracovali, zatímco Lynda ohříval vodu a mechanicky hledala povzbuzující látky. Když Alan sešel dolů, na nic se neptala, jen se na něj dívala se stejnou napjatou hrůzou ve tváři, jakou měla od chvíle, kdy jí Alan shodil své břemeno k nohám.

“Je při vědomí?” zeptala se Lynda, jako by se k té otázce nutila.

“Ano, probral se k životu. Ale blouzní a vůbec si neuvědomuje své okolí. Myslí si, že je stále na palubě lodi. Nejspíš se z toho v pořádku vzpamatuje. Emily ho bude hlídat a já pojedou nahoru do Rextonu a pošlu dolů doktora Amese.”

“Víš, kdo je ten muž, kterého jsi zachránil?” zeptala se Lynda.

“Ne. Ptal jsem se ho na jméno, ale nedostal jsem žádnou rozumnou odpověď.”

“Můžu ti říct, kdo to je – je to Frank Harmon.”

Alan se na ni upřeně zadíval. “Frank Harmon. Tvůj-tvůj-muž, kterého sis vzala? To není možné!”

“Je to on. Myslíš, že bych se mohla mýlit?”

x x x

Doktor Ames přišel do Four Winds ještě ten večer a druhý den znovu. Našel Harmona blouznícího ve vysoké horečce.

“Bude trvat několik dní, než se probere,” řekl. “Mám vám poslat pomoc, abyste ho ošetřili?”

“To není nutné,” řekla Emily strnule. “Dokážu se o něj postarat – a kapitán by se měl vrátit zítra.”

“Předpokládám, že nevíte, kdo to je?” zeptal se doktor.

“Ne.” Emily byla zcela upřímná. Lynda jí to neřekla a Emily ho nepoznala.

“No, pan Douglas udělal statečný čin, když ho zachránil,” řekl doktor Ames. “Zítra se vrátím.”

Harmon zůstal v deliriu ještě týden. Alan chodil každý den do Four Winds, jeho zájem o zachráněného muže vysvětloval jeho návštěvy u Rextonových. Kapitán se vrátil, a i když nebyl úplně nevlídný, byl málomluvný a náladový. Alan chmurně uvažoval, že mu kapitán Anthony nejspíš nepoděkuje za záchranu Harmonova života. Lyndu nikdy neviděl samotnou, ale z jejího napjatého, zmučeného obličeje ho bolelo srdce. Stará Emily vypadala normálně. Čekala na Harmona a doktor Ames ji považoval za vzornou ošetřovatelku. Alan si myslel, že je dobře, že Emily o Harmonovi neví nic víc než to, že je starým přítelem kapitána Anthonyho. Byl si jistý, že kdyby tušila, že pacientem je muž, kterého se Lynda vzala, odešla by z nemocničního pokoje a už by do něj nikdy nevstoupila.

Jednoho odpoledne, když šel Alan do Four Winds, ho Emily potkala ve dveřích.

“Je mu lépe,” oznámila. “Odpoledne se dobře vyspal, a když se probudil, byl docela ve své kůži. Měl byste se na něj jít podívat. Řekla jsem mu všechno, co jsem mohla a chce vás vidět. Anthony a Lynde odjeli do Crosse Harbour. Jděte nahoru a promluvte si s ním.”

Harmon otočil hlavu, když se farář přiblížil, a s úsměvem natáhl ruku.

“Vy jste ten kazatel, počítám. Prý jste to byl vy, kdo mě vytáhl z vody. Nestál jsem skoro za záchranu, ale jsem vám vděčný.”

“Udělal jsem jen to, co by udělal každý člověk,” řekl Alan a vzal si nabízenou ruku.

“O tom nic nevím. Každopádně ne každý člověk by to dokázal. Visel jsem v tom lanoví celý den a většinu noci předtím. Bylo nás tam ještě pět, ale odpadli. Věděl jsem, že nemá smysl pokoušet se plavat na břeh sám – stojaté vody by na mě byly moc. Musel jsem být hodně problémový. Ta stará ženská říkala, že už týden blouzním. A podle toho, jak se cítím, mám dojem, že se tady budu ještě týden poflakovat. Kdo jsou vlastně ti Oliverovi? Ta stará o rodině nechtěla mluvit.”

“Vy je neznáte?” zeptal se Alan udiveně. “Nejmenujete se náhodou Harmon?”

“Přesně tak – Harmon – Alfred Harmon, první důstojník škuneru Annie M.”

“Alfrede! Myslel jsem, že se jmenujete Frank!”

“Frank byl moje dvojče. Byli jsme si tak podobní, že nás od sebe nerozeznala ani vlastní matka. Znal jste Franka?”

“Ne, ale tahle rodina ano. Slečna Oliverová si myslela, že jste Frank, když vás viděla.”

“Frank je mrtvý, chudák – před třemi lety ho zastřelili čínští piráti.”

“Mrtvý! Člověče, mluvíte pravdu? Jste si jistý?”

“Ano. Jeho kámoš mi řekl celý příběh. Řekněte, kazateli, co se děje? Vypadáte, jako byste měl každou chvíli padnout do mdlob.”

Alan se spěšně napil vody.

“Už jsem v pořádku. Poslední dobou se necítím dobře.”

“Asi jste neudělal dobře, když jste šel do té ledové vody a vytáhl mě.”

“Budu děkovat Bohu každý den svého života, že jsem to udělal,” řekl Alan vážně a v očích se mu objevil nový jas, když Emily vstoupila do pokoje. “Slečno Oliverová, kdy se vrátí kapitán a Lynda?”

“Říkali, že budou doma ve čtyři.”

Zvědavě se na Alana podívala.

“Půjdu za ní,” řekl rychle.

Narazil na Lyndu, která seděla na šedém balvanu ve stínu převislého smrkového háje a vedle ní byli její psi.

Lhostejně otočila hlavu, když se na oblázcích ozvaly Alanovy kroky, a pak se pomalu postavila.

“Hledáš mě?” zeptala se.

“Mám pro tebe novinku, Lyndo,” řekl Alan s úsměvem.

“Přišel... přišel k sobě?” zašeptala.

“Ano, přišel k sobě. Lyndo, on není Frank Harmon – je to jeho dvojče. Říká, že Frank Harmon byl zabit před třemi lety v čínských mořích.”

Její velké šedé oči se na okamžik tázavě zahleděly do Alanových. Pak, když se jí pravda zmocnila, posadila se na balvan a beze slova si zakryla tvář dlaněmi. Alan sešel dolů k okraji vody, aby jí dal čas vzpamatovat se. Když se vrátil, vzal ji za ruce a tiše řekl: “Lyndo, uvědomuješ si, co to pro nás znamená – pro nás? Jsi svobodná, můžeš mě milovat – být mou ženou.”

Lynda zavrtěla hlavou.

“To není možné. Nejsem způsobilá být tvou ženou.”

“Nemluv nesmysly, drahá,” usmál se.

“To není nesmysl. Jsi farář a zničilo by tě, kdyby sis vzal dívku, jako jsem já. Pomysli, co by tomu řekli lidé z Rextonu.”

“Rexton není svět, drahá. Minulý týden mi přišel dopis z domova, ve kterém mě žádali, abych tam šel do kostela. Tehdy mě nenapadlo to přijmout – teď půjdu s radostí, půjdeme oba – a pro tebe začne nový život, zbavený stínů toho starého.”

“To není možné. Ne, Alane, poslouchej – miluji tě příliš na to, abych ti ublížila tím, že si tě vezmu. To by ti ublížilo. Je tu otec. Mám ho ráda a vždycky ke mně byl velmi laskavý. Ale – ale – je tu něco špatného – ty to víš – nějaký zločin v jeho minulosti.”

“Jediný člověk, který to věděl, je mrtvý.”

“Nevíme, že to byl jediný člověk. Jsem dcera zločince a nejsem vhodná manželka pro Alana Douglase. Ne, Alane, nepřimlouvej se, prosím. Nebudu myslet jinak – nikdy to nedokážu.”

V jejím tónu zazněla konečnost, která Alana zasáhla hrůzou. Připravil se prosit a argumentovat, ale než stačil vyřknout jediné slovo, větve za nimi se rozestoupily a kapitán Anthony sestoupil z břehu.

“Poslouchal jsem,” oznámil chladně, “a myslím, že je nejvyšší čas, abych se zapojil do rozhovoru. Zdá se, že jste narazil na problém, pane Douglasi. Říkáte, že Frank Harmon je mrtvý. Jestli je to pravda, tak je to dobrá zpráva. Je to pravda?”

“Jeho bratr tvrdí, že ano.”

“Dobře, tak vám pomůžu, jak jen budu moct. Mám vás rád, pane Douglasi a Lyndu mám rád kvůli její matce a rád bych ji viděl šťastnou. Nechtěl jsem ji tehdy před třemi lety dát Harmonovi, ale nemohl jsem si pomoci. Měl navrch, proklínám ho. Nebylo to však kvůli mně – bylo to kvůli mé ženě. Nicméně to už je pryč a já

udělám, co bude v mých silách, abych to odčinil. Takže si svého faráře nevezmeš, protože tvůj otec nebyl dobrý člověk, Lyndo? No, myslím, že nebyl moc dobrý člověk – člověk, který dělá své ženě ze života peklo, i když kultivovaným způsobem, není podle mého názoru zrovna svatý. Ale to je to nejhorší, co se o něm dá říct, a předpokládám, že to pro jeho rodinu neznamena žádnou nesmazatelnou ostudu. Já nejsem tvůj otec, Lyndo.”

“Nejsi můj otec?” Lynda ta slova bezvýrazně zopakovala.

“Ne. Tvůj otec byl prvním manželem tvé matky. Nikdy ti o něm neřekla. Když jsem řekl, že jí udělal ze života peklo, řekl jsem pravdu, nic víc, nic míň. Miloval jsem tvou matku už od dětství. Ale ona byla vysoko nade mnou a mě ani ve snu nenapadlo, že by bylo možné získat její lásku. Vzala si Jamese Ashleyho. Byl to takzvaný gentleman – a nekopal ji ani nebil. Ale dokázal ji trápit jinými věcmi až na pokraj šílenství, to bylo všechno. Zemřel, když jsi byla ještě dítě. A o rok později jsem zjistil, že mě tvoje matka může milovat, drsného námořníka a vůbec. Oženil jsem se s ní a přivedl ji sem. Prožili jsme spolu patnáct let štěstí. Nejsem dobrý muž – ale tvou matku jsem učinil šťastnou navzdory jejímu podlomenému zdraví a temným vzpomínkám. Jejím přáním bylo, abys byla známa jako moje dcera, ale za současných okolností vím, že by si přála, aby ti byla řečena pravda. Vezmi si svého muže, Lyndo a odjeď s ním. Emily půjde s tebou, budeš-li chtít. Já se vracím k moři. Toužím po něm od té doby, co zemřela tvoje matka. Zmizím z tvého života. Neplač, nesnáším, když žena pláče. Pane Douglasi, nechám vás, abyste jí osušil slzy, a já půjdu nahoru do domu a promluví si s Harmonem.”

Když kapitán Anthony zmizel za Pointem, Alan se obrátil k Lyndě. Tiše vzlykala a tvář měla mokrou od slz. Alan si přitáhl její hlavu na rameno.

Jako dítě ho objala kolem krku a jejich rty se setkaly.

4. Tajemství slečny Ponsonbyové

Nebyli jsme v Glenboro dlouho, než se nám podařilo seznámit se slečnou Ponsonbyovou. Nedošlo k tomu při běžné řeči, protože slečna Ponsonbyová nikdy nikomu nevolala; nepotkali jsme ji ani na žádné z Glenboroských společenských akcí, protože slečna Ponsonbyová nechodila nikam jinam než do kostela, a tam jen velmi zřídka. Její otec jí to nedovolil.

Dům Ponsonbyových stál vedle nás, po pravé straně, a mezi námi byl jen plot, živý plot z truhlíků a rozložitý akát, který stínil okno slečny Ponsonbyové, kde vždycky sedávala a šila. Zdálo se, že patchwork je jedinou a nejčastější zábavou slečny Ponsonbyové.

Odhadovali jsme jí nejméně pětáctřicet let, ale později jsme zjistili, že jsme se mýlili. Bylo jí jen pětatřicet. Byla vysoká, hubená a bledá, jedna z těch snědých osob, které vypadají, jako by v životě nepocítily radost. Měla hedvábné plavé vlasy, vždycky sčesané rovně dozadu z obličeje a sepnuté do velkého pevného drdolu těsně nad krkem – poslední účes na světě, který by si žena s velkým nosem slečny Ponsonbyové mohla dovolit. Ale pochybuji, že by slečna Ponsonbyová vůbec tušila, jaký má ve skutečnosti nos. Myslím, že se na sebe nikdy v životě nepodívala kriticky do zrcadla.

Měla docela hezké rysy a krotce milý výraz; její oči byly velké, plaché a modré, které vypadaly, jako by se jako malá ošklivě lekla a nikdy se z toho nevzpamatovala; nikdy nenosila nic jiného než černou, jmenovala se Alicia.

Slečna Ponsonbyová seděla a šila u okna celé hodiny, ale nikdy se nedívala naším směrem, částečně asi ze zvyku a ze skromnosti, protože dřívějšími obyvateli našeho pokoje byli dva mladí ztepilí mládenci, kterých se asi styděla.

Jerry a já jsme u nás seděli dlouho, smáli se a povídali si, ale slečna Ponsonbyová nikdy nezvedla hlavu ani oči. Jerry to nemohla vydržet; prohlásila, že jí to leze na nervy, a navíc jí bylo líto, že dáma promarní tolik vzácných chvil prchavého života u patchworku. Jednoho odpoledne tedy přivítala slečnu Ponsonbyovou veselým “dobrý den” a slečna Ponsonbyová se skutečně ohlédla a řekla “dobrý den”.

Pak se s ní Jerry bavila o počasí. Jerry dokáže zajímavě mluvit o čemkoli. Během pěti minut dokázala zázrak – rozesmála slečnu Ponsonbyovou. Za dalších pět minut už se nakláněla napůl z okna a ukazovala slečně Ponsonbyové svůj nový, bílý, nadýchaný, frivolní, šifonový pas a slečna Ponsonbyová se nakláněla napůl ze svého a dychtivě si ho prohlížela. Na konci čtvrt hodiny si vyměňovaly důvěrnosti o svých oblíbených knihách. Se smutkem řekla, že by asi neměla číst romány vůbec, když to její otec neschvaluje. Později jsme se dozvěděli, že pan Ponsonby vyjadřoval svůj nesouhlas tak, že všechny, které se mu dostaly do ruky, spálil a na svou dceru kvůli nim bouřil jako starý osvědčený mrzout.

Od toho dne se datuje naše přátelství se slečnou Ponsonbyovou, zvláštní přátelství, které se neslo jen od okna k oknu. Nikdy jsme

slečnu Ponsonbyovou nikde jinde neviděli; žádali jsme ji, aby k nám přišla, ale ona řekla, že jí otec nedovoluje nikoho navštěvovat. Slečna Ponsonbyová patřila k těm pokorným ženám, které se řídí tím, kdo je jim nejbližší, což Jerry docela rozzuřilo.

Ale my jsme měli slečnu Ponsonbyovou rádi a bylo nám jí líto. Svěřila se nám, že je velmi osamělá a že píše básně. Nikdy jsme po ní nechtěli, aby nám ty básně ukázala, i když si myslím, že by to udělala ráda. Ale jak říká Jerry, jsou určité hranice.

Vyprávěly jsme slečně Ponsonbyové o našich tancích a piknicích a mládencích a krásných šatech; nikdy ji neomrzelo o nich poslouchat; pašovaly jsme jí z okna nové romány z knihovny – Jerry přiměla naši kuchařku, aby je koupila – a krabice čokolády; sedávaly jsme tam za měsíčních nocí a bavili se s ní, zatímco ostatní dívky dole v ulici bavily na verandách hosty; dělaly jsme pro ni všechno, co jsme mohly, kromě toho, že jsme jí říkaly Alicio, i když nás o to prosila. Nikdy nám to však nešlo snadno na jazyk; mysleli jsme si, že se musela narodit a pokřtít jako slečna Ponsonbyová.

Mysleli jsme si, že o minulosti slečny Ponsonbyové víme všechno, ale takové ženy mohou mít svá tajemství. Trvalo celý půlrok, než jsme objevili tajemství slečny Ponsonbyové.

x x x

V říjnu se Stephen Shaw vrátil ze západu, aby po patnáctileté nepřítomnosti navštívil otce a matku. Jerry a já jsme se s ním setkali na večírku u jeho švagra. Věděli jsme, že je to asi pětáctýřicetiletý starý mládenec, který vydělal hromadu peněz v dřevařském

průmyslu, takže jsme očekávali, že ho najdeme malého, kulatého a plešatého, s vypoulenýma očima a dvojitou bradou. Naopak, byl to vysoký, pohledný muž s jasně řezanými rysy, rozesmátýma černýma očima jako kluk a železně šedými vlasy. Ty šedé vlasy Jerry dostaly; měla co dělat, aby se do Stephena Shawa nezamilovala.

Byl veselý, skvěle tančil, všude chodil a znaly ho už všechny dívky z Glenboro. Říkalo se, že si přijel na východ hledat ženu, ale nezdálo se, že by s jejím hledáním nějak zvlášť spěchal.

Jednoho večera si zavolaal Jerry; možná se ptal po nás obou, ale během deseti minut si ho Jerry nechala sama pro sebe v útulném koutku s vyloučením všeho ostatního světa. Měla jsem pocit, že je kolem mě obrovská tlačnice, a tak jsem se úslužně vytratila nahoru a posadila se k oknu, abych "muzicírovala", jak by řekla slečna Ponsonbyová.

Byla nádherná měsíční noc, ve vzduchu byl jen náznak říjnového mrazu – dost na to, aby dodal jiskru a nádech. Po několika okamžicích jsem si uvědomila, že slečna Ponsonbyová také "dumá" u okna ve stínu akátu. V tom matném světle jí to docela slušelo. Najednou jsem si poprvé uvědomila, že když byla slečna Ponsonbyová mladá, musela být velmi hezká, s tím jemným prchavým způsobem krásy, který tak brzy mizí, pokud v něm život neudrží láska a něha. Přišlo mi zvláštní myslet na slečnu Ponsonbyovou jako na mladou a krásnou. Vypadala tak bytostně středního věku a povadlá.

"Krásný večer, slečno Ponsonbyová," řekla jsem vesele.

"Velmi krásná noc, drahá Elizabeth," odpověděla slečna Ponsonbyová tím svým unaveným hlasem, který vždycky působil stejně fádne jako ona.

“Já jsem tak osamělá,” řekla jsem upřímně. “Jerry se pro dnešní večer soustředila na Stephena Shawa a já jsem zůstala na okraji dění.”

Slečna Ponsonbyová několik okamžiků nic neříkala. Když promluvila, do jejího hlasu se vloudil jakýsi zvláštní a podivný tón, jako by dlouho neutišený a tichý akord náhle rozechvěla procházející ruka.

“Pochopila jsem správně, že říkáte, že baví Stephena Shawa?”

“Ano. Je doma ze západu a je rozkošný,” odpověděla jsem.

“Všechny holky z Glenboro jsou z něj úplně vedle. Jerry a já jsme na tom stejně jako ostatní. Není vůbec mladý, ale je velmi okouzlující.”

“Stephen Shaw!” zopakovala slečna Ponsonbyová mdle. “Takže Stephen Shaw je zase doma!”

“Předpokládám, že ho asi znáte dlouho,” řekla jsem a vzpomněla si, že mládí Stephena Shawa muselo být současné s mládím slečny Ponsonbyové.

“Ano, znala jsem ho,” řekla slečna Ponsonbyová velmi pomalu.

Víc už neřekla, což mi připadalo trochu zvláštní, protože obecně byla plná mírné zvědavosti o všechny cizince a pocestné v Glenboro. Nakonec se zvedla a odešla od okna. Opuštěná i slečnou Ponsonbyovou jsem si šla mrzutě lehnout.

Pak paní George Hubbardová uspořádala velký tanec. Jerry a já jsme byli příjemně vzrušené. Hubbardovi byli nejbohatší v Glenboro a jejich zábavy byly na malou venkovskou vesnici, jako byla ta naše, vždycky skvělé. Tento večírek se údajně konal na počest Stephena Shawa, který měl za týden opět odjet na západ.

Večer v den večírku jsme se s Jerry šly obléknout do svých pokojů. A tam naproti u okna v přítmí seděla slečna Ponsonbyová a

plakala. Nikdy předtím jsem neviděla slečnu Ponsonbyovou plakat.

“Co se děje?” zavolala jsem tiše a úzkostlivě.

“Ale nic,” vzlykala slečna Ponsonbyová, “jen – jsem pozvaná na dnešní večírek – Susan Hubbardová je moje sestřenice, víte – a já bych tak ráda šla.”

“Tak proč nejdete?” řekla Jerry rázně.

“Otec mi to nedovolí,” řekla slečna Ponsonbyová a polkla vzlyk, jako by byla desetiletá holčička. Jerry musela uskočit za závěs, aby skryla úsměv.

“To je škoda,” řekla jsem soucitně, ale trochu jsem se divila, proč slečna Ponsonbyová vypadá tak rozrušeně. Věděla jsem, že už někdy předtím byla pozvána ven a nebylo jí dovoleno jít, ale nikdy jí to zřejmě nevadilo.

“Tak co se dá dělat?” zašeptala jsem Jerry.

“Vezmeme slečnu Ponsonbyovou na večírek s námi, samozřejmě,” řekla Jerry a vyskočila zpoza závěsu.

Nezeptala jsem se jí, jestli očekává, že se slečnou Ponsonbyovou poletí vzduchem, i když jinak jsem si nedokázala představit, jak by se slečna Ponsonbyová dostala z domu, aniž by o tom její otec věděl. Starý pán měl na chodbě doupě, kde vždycky večer sedával a zuřivě kouřil, poté co zamkl všechny dveře, aby se dovnitř nedostalo služebnictvo. Byl to “rozkošný” člověk, ten starý pan Ponsonby.

Jerry vystrčila hlavu z okna, co nejdál to šlo. “Slečno Ponsonbyová, jdete na ples,” řekla opatrně podtónem, “tak už neplačte, nebo budete mít strašně červené oči.”

“To není možné,” řekla slečna Ponsonbyová rezignovaně.

“Nic není nemožné, když se rozhodnu,” řekla Jerry pevně.

“Musíte se obléknout, slézt z té akácie a připojit se k nám na dvoře.

Za pár minut bude tma jako v pytli a váš otec se to nedozví.”

Neuměla jsem si představit slečnu Ponsonbyovou, jak se škrábe dolů po akáciovém stromě. Ale Jerry to myslela smrtelně vážně a opravdu to bylo docela možné, jen kdyby na to slečna Ponsonbyová přistoupila. Nevěřila jsem, že to udělá, ale mýlila jsem se. Její důkladný kurz Libbeyho hrdinek a jejich podivuhodných eskapád ji docela připravil na to, aby o takovém dobrodružství uvažovala. Ale objevila se další překážka.

“To není možné,” řekla znovu po prvním záblesku naděje. “Nemám vhodné šaty na sebe – nemám vůbec nic, jen svůj černý kašmír, a ten je tři roky starý.”

Ale čím více překážek se Jerry postaví do cesty, když se do něčeho pustí, tím větší odhodlání a nadšení v ní vzbudí. Poslouchala jsem ji s úžasem.

“Mám šaty, které vám půjčím,” řekla odhodlaně. “A jakmile se trochu setmí, zajdu za vámi a upravím je. Teď si běžte opláchnout oči a jen mi důvěřujte.”

Dlouholetý zvyk slečny Ponsonbyové poslouchat, co se jí řekne, jí teď stál za to. Poslechla Jerry beze slova. Jerry mě chytila kolem pasu a v extázi se mnou tančila po pokoji.

“Jerry, jak to chceš dotáhnout do konce?” nechápala jsem.

“To je snadné. Znáš ty moje černé krajkové šaty s meruňkovou spodničkou. Od té doby, co jsem přijela do Glenboro, jsem je nikdy nenosila, takže nikdo nepozná, že jsou moje, a už si je nikdy nehodlám obléknout, protože jsou mi příliš těsné. Jsou trochu staromódní, ale to v Glenboro nevádí a slečně Ponsonbyové budou slušet. Je zhruba stejně vysoká a má stejnou postavu jako já. Konečně

se ta ubohá duše, aspoň jednou v životě pobaví, když už po tom tak touží. Tak pojď, Elizabeth. Bude to legrace.”

Vzaly jsme šaty a další drobnosti, o kterých jsem si myslela, že by se mohly hodit – brož, pár černých hedvábných rukavic, vějíř a pár střevíčků.

Protáhly jsme se malou mezerou v živém plotě z pámelníku a ocitly se pod akátem, odkud na nás shora úzkostlivě shlížela slečna Ponsonbyová. Chtělo se mi křičet smíchy, celá ta věc mi připadala tak směšná a neskutečná. Jerry, ačkoli na stromy nelezla od svých dvanácti let, vylezla na akát hbitě jako kočka, vzala ode mě krabici a věci, podala je slečně Ponsonbyové a vlezla oknem dovnitř, zatímco já jsem se vrátila do svého pokoje, abych se oblékla, a doufala jsem, že starý pan Ponsonby nepřiběhne a nezačne bušit na poplach.

Za chvíli jsem uslyšela slečnu Ponsonbyovou a Jerry u protějšího okna a spěchala jsem ke svému, abych se na ně podívala. Ale slečna Ponsonbyová s červeným fascinátorem na hlavě a velkým pláštěm omotaným kolem hlavy vyklouzla z okna a slezla z té požehnané akácie tak elegantně a hbitě, jako by to byla zvyklá dělat každý den svého života. Za další dvě minuty byly obě v bezpečí našeho pokoje.

Pak Jerry shodila ze slečny Ponsonbyové zavinovačku a ustoupila. Víím, že jsem zírala, až mi oči trčely z hlavy. Byla to slečna Ponsonbyová?!

Černé krajkové šaty, pod nimiž se růžově leskl spodek, dokonale seděly její štíhlé postavě a obepínaly ji v krásných křivkách, díky nimž vypadala skvěle a dívčím dojmem. Měly vysoký výstřih, u krku jen mírně vykrojený, a velké, volné, visící krajkové rukávy s volánky. Jerry jí učesala vlasy a vysoko na hlavě je stočila

do copánků a smyček. Nesmírně jí to slušelo a zdálo se, že to mění celý ráz jejího obličeje a dodává to živost a pikantnost jejím jemným drobným rysům. Vzrušením jí zrudověly tváře a oči měla rozzářené. Na rameni měla připnuté růže. Slečna Ponsonbyová, jak tam tak stála, byla opravdu krásná žena.

Ach, Alicio, vypadáte nádherně!" zalapala jsem po dechu. To jméno mi vyklouzlo zcela přirozeně. Vůbec jsem o něm nepřemýšlela.

"Má drahá Elizabeth," řekla, "je to jako sen o ztraceném mládí."

Konečně jsme se vydali k Hubbardovým, ven zadním vchodem a uličkou našeho souseda nalevo, abychom se vyhnuli jakémukoli pozorování jejího otce. Slečna Ponsonbyová nedýchala hrůzou. Byla si jistá, že každý krok, který za sebou slyší, je pronásledování jejího otce. Málem na místě omdlela, když se ulicí prodíral nějaký muž. Když jsme se ocitli v bezpečí Hubbardova salonu, Jerry a já jsme děkovali Bohu.

Přišli jsme brzy, ale Stephen Shaw tam byl dřív než my. Hned k nám přistoupil a v tu chvíli se slečna Ponsonbyová otočila.

"Alicio!" zvolal překvapeně.

"Jak se máš, Stephene?" řekla rozechvěle.

A on se na ni díval s výrazem ve tváři, který žádná z dívek z Glenboro, s kterou koketoval, nikdy neviděla. Jerry a já jsme ničemu nerozuměly.

Vyšli jsme ven a posadily se na schody.

"Je tu záhada," řekl Jerry, "ale slečna Ponsonbyová nám ji vysvětlí dřív, než ji dnes večer necháme vylézt na ten akát. Když o tom tak přemýšlím, hned první večer, kdy jsem ho potkala se mě na ni ptal. Chtěl vědět, jestli je její otec stejný tyran jako vždycky a jestli

ji vůbec známe. Obávám se, že jsem si z ní trochu mírně utahovala, a on už nic neřekl. No, teď jsem strašně ráda, že jsem se do něj nezamilovala. Mohla jsem, ale nechtěla jsem.”

Vystoupení slečny Ponsonbyové na večírku u Hubbardů bylo největší senzací, jakou Glenboro za poslední roky zažilo. A svým způsobem to byla opravdová kráska. Netančila, ale všichni muži středního věku, vdovci, ženatí i svobodní, kteří ji znali z dívčích let, se kolem ní shlukli a smáli se a povídali si tak, jak jsem si ani nedovedla představit, že by se slečna Ponsonbyová mohla smát a povídat. Jerry a já jsme se kochaly jejím triumfem, protože jsme věděly, že to byla naše zásluha. Nakonec slečna Ponsonbyová zmizela; krátce nato jsme s Jerry zabloudili do knihovny, abychom opravily nějaké nepoddajné sponky, a tam jsme ji našly se Stephenem Shawem v útulném koutku.

Cestou domů jsme nic nevyzvíдалy, protože slečna Ponsonbyová šla za námi se Stephenem Shawem v bledém, pozdně říjnovém svitu měsíce. Ale když jsme se proplížily uličkou od souseda nalevo a došly na naši boční verandu, počkaly jsme na ni, a jakmile Stephen Shaw odešel, daly jsme na slečnu Ponsonbyovou prudce ruce a donutily ji, aby se tam na temné, chladné verandě v jednu hodinu ráno přiznala.

“Slečno Ponsonbyová,” řekla Jerry, “než vám pomůžeme vrátit se do vašeho pokoje, musíte nám říct, co to všechno znamená.”

Slečna Ponsonbyová se trochu nesměle a nervózně zasmála.

“Se Stephenem Shawem jsme se už dávno zasnoubili,” řekla prostě. “Ale otec s tím nesouhlasil. Stephen byl tehdy chudý. A tak – tak – jsem ho poslala pryč. Co jiného jsem mohla udělat?” – Jerry totiž zachrčela – “Otce jsem musela poslechnout. Ale zlomilo mi to

srdce. Stephen odešel – byl velmi rozzlobený – a od té doby jsem ho nikdy neviděla. Když mě Susan Hubbardová pozvala na večírek, měla jsem pocit, že musím jít – že musím Stephena ještě jednou vidět. Ani na minutu mě nenapadlo, že by si na mě vzpomněl – nebo že bych ho ještě zajímala...”

“Ale zajímáte ho, že?” řekla Jerry bez dechu. Jerry se nikdy neostýchala zeptat se přímo na cokoli, co chtěla vědět.

“Ano,” řekla tiše slečna Ponsonbyová. “Není to úžasné? Stěží bych tomu uvěřila – tak moc jsem se změnila. Ale on dnes večer řekl, že nikdy nemyslel na žádnou jinou ženu. Přišel domů, aby mě viděl. Ale když jsem nikam nechodila, i když jsem musela vědět, že je doma, myslel si, že ho nechci vidět. Kdybych dnes večer neodešla – ach, za to všechno vděčím vám dvěma, milé dívky!”

“Kdy se budete vdávat?” dožadovala se Jerry.

“Co nejdříve,” řekla slečna Ponsonbyová. “Stephen chtěl příští týden odjet, ale říká, že počká, až se budu moci připravit.”

“Myslíte, že tentokrát bude váš otec pro?” zeptala jsem se.

“Ne, to si nemyslím. Víte, Stephen je teď bohatý muž, ale to mě nezajímá, ale otec je velmi praktický. Stephen se s ním zítra setká.”

“Ale co když bude mít námitky?” trvala jsem na svém.

“Tak opět použiji akát,” řekla slečna Ponsonbyová pevně.

5. Dopisy

Těsně předtím, než mi ten večer přinesli dopis, jsem z okna knihovny pozoroval rudý listopadový západ slunce. Byl to bouřlivý, neklidný západ slunce, který se zlostně leskl skrz tmavé jedlové větve, jimiž tu a tam náhle a úzkostlivě zmítal náhlý poryv větru. Dole v zahradě byla už docela tma a já jen matně viděla mrtvé listí, které se vířilo a nechápavě tančilo nad cestičkami bez růží. Ubohé mrtvé listí – ještě ne zcela mrtvé! Ještě v nich zbývalo dost neklidného života, aby bylo neklidné a opuštěné. Ještě poslouchalo každé volání větru, který se o ně už nestaral, jen si s nimi bláznivě pohrával a rušil jejich odpočinek. Bylo mi těch listů líto, když jsem je pozorovala v tom matném, podivném soumraku, a zlobila se – tak malicherně, že jsem se skoro smála – na vítr, který je nechtěl nechat na pokoji. Proč by je – a mě – měly trápit ty pomíjivé závany touhy po životě?

Toho večera jsem byla v zajetí hořké samoty – tak hořké a tak neodbytné, že jsem cítila, že se vůbec nedokážu postavit budoucnosti, ani s takovými ubohými střípky odvahy, které jsem kolem sebe po otcově smrti nashromáždila v naději, že mi budou stačit alespoň k vytrvalosti, když už ne ke spokojenosti. Nyní však ode mne při pohledu na prázdnotu života odpadly.

Prázdnota! Ach, před tou jsem se skrývala.

Okamžik, kdy si žena uvědomí, že nemá pro co žít – ani pro lásku, ani pro cíl, ani pro povinnost -, pro ni znamená tragedii. Jen statečná žena se na takovou perspektivu dokáže dívat bez obav, a já statečná nebyla. Byla jsem slabá a bázlivá. Nevysmíval se mi kvůli tomu otec často posměšně?

Byly to tři týdny, co otec zemřel – můj hrdý, krásný, neúprosný starý otec, kterého jsem tak intenzivně milovala a který mě nikdy nemiloval. Vždycky jsem tuto skutečnost přijímala bez výhrad a pochybností, ale celý můj život byl prosycen její hořkou příchutí. Otec mi nikdy neodpustil dvě věci. Stála jsem matku život a nebyla jsem synem, který by zvěčnil staré jméno a pokračoval v rodinném sporu s Fraserovými.

Byla jsem velmi osamělé dítě, bez kamarádů na hraní a společníků, a mé dívčí období bylo ještě osamělejší. Jedinou vášní mého života byla láska k otci. Byla bych udělala a vytrpěla cokoli, abych si získala jeho náklonnost na oplátku. Ale jediné, co jsem kdy získala, byla pobavená tolerance – a za tu jsem byla vděčná – téměř spokojená. Bylo to hodně, když jsem měla něco, co jsem mohla milovat, a bylo mi dovoleno to milovat.

Kdybych byla krásná a temperamentní dívka, myslím, že by mě otec miloval, ale nebyla jsem ani jedno, ani druhé. Nejdřív jsem o své kráse nepřemýšlela a nestarala se o ni, ale pak jsem jednoho dne byla sama v bukovém lese a snažila jsem se rozmotat sukni, která se mi zachytila o trnité podrosty. Za zatáčkou cesty se objevil mladý muž, a když uviděl mé potíže, sehnul se s šeptavou omluvou, aby mi pomohl. Musel si kvůli tomu kleknout a já viděla, jak sluneční paprsek dopadající skrz buky nad námi zasáhl jako světelné husté

hnědé vlasy, které mu vyčuhovaly zpod čepice. Než jsem se nadála, natáhla jsem ruku a jemně se ho dotkla, načež jsem zrudla studem nad tím, co jsem udělala. Ale on to nevěděl – nikdy se to nedozvěděl.

Když mi uvolnil šaty, vstal a naše oči se na okamžik setkaly, když jsem mu nesměle poděkovala. Viděla jsem, že je to hezký muž – byl vysoký a měl široká, pevná ramena a tmavou, čistě řezanou tvář. Měl pevná, citlivá ústa a milé, příjemné, tmavomodré oči. Nikdy jsem na ten pohled nezapomněla. Srdce se mi při něm podivně rozbušilo, ale bylo to jen na okamžik, vzápětí zvedl čepici a odešel.

Když jsem se vracela domů, přemýšlela jsem, kdo by to mohl být. Musí to být někdo cizí, pomyslela jsem si – nejspíš návštěvník některé z našich několika sousedních rodin. Přemýšlela jsem také, jestli se s ním ještě někdy setkám, a ta myšlenka mi byla velmi příjemná.

Znala jsem jen málo mužů a všichni byli staří jako otec, nebo alespoň starší. Byli to jediní lidé, kteří kdy přišli k nám domů, a buď si mě dobírali, nebo mě přehlíželi. Žádný z nich se vůbec nepodobal tomu mladíkovi, kterého jsem potkala v bukovém lese, a ani nikdy nemohl být, pomyslela jsem si.

Když jsem dorazila domů, zastavila jsem se před velkým zrcadlem, které viselo v předsíni, a udělala jsem to, co jsem ještě nikdy v životě neudělala – podívala jsem se na sebe velmi zkoumavě a přemýšlela, jestli mám nějakou krásu. Mohla jsem jen smutně konstatovat, že ne – byla jsem tak drobná a bledá a husté černé vlasy a tmavé oči, které by u jiné ženy mohly být hezké, jako by jen zdůrazňovaly nedostatek ducha a pravidelnost mých rysů. Stále jsem tam stála a s podivně skleslou náladou se zádumčivě dívala na

svou zrcadlící se tvář, když chodbou prošel otec s jezdeckým bičem v ruce. Když mě uviděl, rozesmál se.

“Neztrácej čas zíráním do zrcadel, Isobel,” řekl bezstarostně. “To by možná bylo omluvitelné u dřívějších dam ze Shirley, což jim jejichž krása mohla prominout a dokonce zdobit marnivost, ale u tebe je to absurdní. Jehla a kuchařka jsou to jediné, čím se musíš zabývat.”

Na podobné řeči jsem od něj byla zvyklá, ale ještě nikdy mě tak krutě nezranily. V tu chvíli bych dala celý svět jen za to, abych byla krásná.

Příští neděli jsem se podívala na druhý konec kostela a v lavici Fräsera jsem uviděla mladíka, kterého jsem potkala v lese. Díval se na mě s rukama založenýma na prsou a na čele měl malou vrásku, která jako by nějak naznačovala bolest a překvapení. Pocítila jsem mizerný pocit zklamání. Pokud byl hostem Fraserových, nemohla jsem očekávat, že se s ním ještě někdy setkám. Otec Fraserovy nenáviděl, všichni Shirleyové je nenáviděli; byl to starý spor, hořký a trvalý, který byl po generace naším dědictvím stejně jako půda a peníze. Jediné, čemu mě otec kdy pečlivě učil, byla nenávist k Fraserovým a všem jejich skutkům. Přijala jsem to stejně jako všechny ostatní tradice svého rodu. Myslela jsem si, že na tom příliš nezáleží. Fraserovi mi pravděpodobně nepřijdou do cesty a nenávist byla dobrá uspokojující vášeň při nedostatku všeho ostatního. Myslím, že jsem byla spíš pyšná na to, že je nenávidím, což se mi dostalo do krve.

Na lavici Fraserů jsem se už nepodívala, ale venku pod jilmy jsme se s ním setkali, stál v mžikovém světle a stínu. Vypadal velmi pohledně a trochu smutně. Nemohla jsem si pomoci, abych se

neohlédla přes rameno, když jsme s otcem kráčeli k bráně, a viděla jsem, jak se za námi dívá s tím malým zamračeným výrazem, který mě opět přiměl k myšlence, že ho něco zranilo. Úsměv, který nosil v bukovém lese, se mi líbil víc, ale i ten zamračený se mi podivně líbil a myslím, že jsem bláhově zatoužila vrátit se k němu, zvednout prsty a pohladit ho.

“Takže Alan Fraser se vrátil domů,” řekl otec.

“Alan Fraser?” Zopakovala jsem to s podivným, strašlivým pocitem chladu a mrazu, který mě přepadl jako stín za jasného dne. Alan Fraser, syn starého Malcolma Fräsera z Glenellynu! Syn našeho nepřítel! Od dětství žil s lidmi své mrtvé matky, tolik jsem o něm věděla. A tohle byl on! Něco mě bodlo a zaštívalo v očích. Myslím, že by se to píchání mohlo změnit v slzy, kdyby se na mě otec nedíval shora.

“Ano, neviděla jsi ho v otcově lavici? Aha, já jsem zapomněl. Jsi příliš plachá na to, aby ses dívala na mladé muže při kázání – nebo mimo něj. Jsi vzorná mladá žena. Zvláštní, že se mužům nikdy nelíbí vzorné mladé ženy! Proklínám starého Malcolma Fräsera! Jakým právem má mít takového syna, když já mám jenom bázlivou holku? Pamatuj si, Isobel, že jestli toho mladíka někdy potkáš, nesmíš na něj mluvit, dívat se na něj a ani naznačovat, že víš o jeho existenci. Je to tvůj nepřítel a nepřítel tvé rasy. Dáš mu najevo, že si to uvědomuješ.”

Tím samozřejmě všechno skončilo – i když co přesně mělo skončit, by bylo těžké říct. Nedlouho poté jsem se s Alanem Fraserem setkala znovu, když jsem byla na projížďce na své klisně. Procházel se bukovým lesem s párem velkých kolí, a když jsem se k němu přiblížila, zastavil se. Musela jsem to udělat – otec nařídil –

moje shirleyovská pýcha si to žádala, abych to udělala. Podívala jsem se mu bezelstně do tváře, praštila jsem svou kobyly bičem a proběhla kolem něj. Myslím, že jsem se dokonce rozzlobila, že Fraser má tu moc, aby mi tak ztrpčoval plnění mých povinností.

Pak už jsem na to zapomněla. Nebylo nic, co by mě přimělo si vzpomenout, protože Alana Frasiera jsem už nikdy nepotkala. Roky ubíhaly jeden za druhým, tak podobné jeden druhému ve své bezbarvosti, že jsem je zapomněla brát v úvahu. Věděla jsem jen, že stárnu a že na tom nezáleží, protože není nikdo, kdo by se o to staral. Jednoho dne přivedli otce s bílými rty a sténajícího. Jeho klisna ho shodila a on už nikdy neměl chodit, i když žil ještě pět let. Těch pět let bylo nejšťastnějších v mém životě. Poprvé jsem byla pro někoho potřebná – měla jsem dělat něco, co nikdo jiný neuměl tak dobře. Byla jsem otcovou ošetřovatelkou a společnicí a s potěšením jsem se o něj starala a bavila ho, tišila jeho bolesti a zpestřovala mu chvíle pohody. Lidé říkali, že jsem vůči němu “splnila svou povinnost”. Nikdy jsem to slovo “povinnost” neměla ráda, od toho dne, kdy jsem jela kolem Alana Frasiera v bukovém lese. Nedokázala jsem si ho spojit s tím, co jsem dělala pro otce. Byla to moje radost, protože jsem ho milovala. Nevadily mi nálady a podrážděné výbuchy, které od něj ostatní odháněly.

Ale teď byl mrtvý a já jsem seděla v pochmurném soumraku a přála si, abych nemusela pokračovat v životě. Osamělost velkého domu s ozvěnou mě tížila na duši. Byla jsem osamělá, bez společnosti. Dívala jsem se na okolní svět, kde jedinou známkou lidského obydlí viditelnou mým očím bylo světlo blikající z okna knihovny v Glenellynu na temném jedlovém kopci vzdáleném dvě míle. Podle toho světla jsem poznala, že se Alan Fraser musel vrátit

ze svého dlouhého pobytu v cizině, protože svítilo, jen když byl v Glenellynu. Stále tam žil, něco jako poustevník, říkalo se o něm; nikdy se neoženil a společnost ho nezajímala. Jeho společníky byly knihy, psi a koně; věnoval se vědeckým výzkumům a hodně psal do recenzí; hodně cestoval. Dokonce jsem ho občas vídala i v kostele a nikdy jsem si nemyslela, že ho léta příliš změnila, kromě toho, že jeho tvář byla smutnější a přísnější než kdysi a vlasy mu zešedly. Lidé říkali, že zdědil a pěstoval starou nenávist k Shirleyovým – že byl proti nám velmi zahořklý. Věřila jsem tomu. Měl tvář muže, který si neumí hrát s žádnými emocemi, ale musí je brát se vší vážností a intenzitou.

Když se setmělo, hospodyně rozsvítila a podala mi dopis, který prý právě přinesl nějaký muž z vesnické pošty. Než jsem ho otevřela, zvědavě jsem si ho prohlížela a přemýšlela, od koho je. Bylo na něm razítko z města vzdáleného několik mil a pevné, rozhodné, poněkud zvláštní písmo mi bylo cizí. Neměla jsem žádné korespondenty. Po otcově smrti jsem dostala několik povrchních kondolenčních dopisů od vzdálených příbuzných a rodinných přátel. Krutě mě ranily, protože se zdálo, že z nich vyzařuje jemný duch blahopřání k tomu, že jsem byla osvobozena od dlouhého a nepříjemného martyria péče o invalidu, který zcela přebíjel slušné fráze konvenčního soucitu, jimiž byly vyjádřeny. Nenáviděla jsem ty dopisy pro jejich naznačenou nespravedlnost. Nebyla jsem vděčná za své “propuštění”. Otec mi žalostně chyběl a vášnivě jsem toužila právě po těch úkolech a bdění, které vyvolávaly jejich soucit.

Tento dopis mi nepřípadal jako jeden z nich. Otevřela jsem ho a vytáhla několik tuhých, černě popsaných listů. Nebyly datované, a když jsem otočila na poslední, viděla jsem, že nejsou podepsané. S

nepříjemným mravenčením zájmu jsem se posadila ke stolu a začala číst. Dopis začínal náhle:

Nebudete vědět, kdo to napsal. Nesnažte se to vědět – teď ani nikdy jindy. Jen zpoza závoje vaší nevědomosti o mé totožnosti vám mohu psát plně a svobodně, jak si přeji – mohu říci, co chci říci slovy, která jsou odepřena formálnímu a konvenčnímu vyjádření sympatií. Drahá paní, dovolte mi, abych vám takto řekl, co mám na srdci.

Vím, jaký je váš zármutek, a myslím, že vím, jaká musí být vaše osamělost – zármutek z přetrženého pouta, osamělost ze života, který se prázdně obrátil sám k sobě. Vím, jak jste milovala svého otce – jak jste ho musela milovat, pokud ty oči, čelo a ústa mluví pravdu, protože vypovídají o božsky bohaté a hluboké povaze, která své bohatství a něhu bez skrupulí rozdává těm, kdo jsou tak šťastní, že jsou předmětem jejího citu. Takové povaze musí ztráta přinést velký zármutek, které mělčí duše neznají.

Vím, co pro vás znamenala otcova bezmoc. Vím, že se vám teď život musí zdát nesnesitelný, a protože to vím, odvažuji se vám poslat tento pozdrav přes propast cizoty, která nás dělí, a říkám vám, že s vámi plně a bezvýhradně soucítím, a vyzývám vás, abyste přijala k srdci budoucnost, která vám teď možná připadá tak bezcitná a beznadějná.

Věřte mi, drahá slečno, nebude to ani jedno, ani druhé. Odvaha k vám přijde s příchodem vlídných dnů. Na vaší cestě vás čekají vznešené úkoly, krásné a milostivé povinnosti. Bolest a utrpení světa nikdy neumírají, a dokud budou žít, bude pro takové, jako jste vy, práce, kterou budete muset vykonat, a při jejím vykonávání najdete útěchu a sílu a nejvyšší radost ze života. Věřím ve vás. Věřím, že ze svého života uděláte krásnou a důstojnou věc. Přeji vám hodně štěstí do dalších let. Z vlastní osamělosti vám já,

neznámý přítel, který vám nikdy nestiskl ruku, posílám tento vzkaz. Chápu – vždycky jsem chápal – a říkám vám: “Bud’te dobré myslí.”

Říci, že tento podivný dopis byl pro mě záhadou, se zdá být nedostatečným vyjádřením. Byla jsem naprosto zmatená, ani jsem nedokázala odhadnout, kdo by mohl být pisatelem, ať jsem přemýšlela a uvažovala, jak jsem mohla.

Z dopisu samotného vyplývalo, že pisatel je cizinec. Rukopis patrně patřil muži a já jsem neznala člověka, který by mi mohl nebo chtěl poslat takový dopis.

Samotná záhada ve mně vzbudila zájem. Co se týče samotného dopisu, přinesl mi povzbuzení a inspiraci, jakou bych ještě před hodinou nepovažovala za možnou. Zněl tak opravdově a upřímně a pouhá myšlenka, že někde mám přítele, kterému na mně záleží natolik, že mi ho napíše, byla taková radost, že jsem se napůl styděla za to, jak to změnilo můj pohled na svět. Seděla jsem tam, dodala si odvahy a uzavřela smlouvu sama se sebou, že nezklamu spisovatelovu víru ve mne – že se ujmu svého života jako něčeho, co je třeba důstojně prožít pro všechno dobro, nehledě na vlastní sobecký smutek a smršť. Budu hledat něco, co bych mohla dělat – zájmy, které by mě spojovaly s mými bližními – úkoly, které by zmírnily bolesti a nebezpečí lidstva. Ještě před hodinou by mi to nepřipadalo možné, teď mi to připadalo správné a přirozené.

O týden později přišel další dopis. Přivítala jsem ho s dychtivostí, která byla, jak jsem se obávala, téměř dětinská. Byl to mnohem delší dopis než ten první a byl napsán v úplně jiném duchu. Nebyla v něm žádná omluva ani vysvětlení motivu psaní. Vypadalo to, jako by dopis byl jen jedním z povolených a

zavedených dopisů mezi starými přáteli. Začínal vtipnou, jiskřivou recenzí nové knihy, kterou pisatel právě přečetl, a přešel k ostrým komentářům k velkým politickým, vědeckým a uměleckým událostem dneška. Celý dopis byl ostrý, zajímavý, rozkošný – neosobní esej na tucet životně důležitých témat života a myšlení. Teprve na konci se objevila osobní poznámka.

Zajímáte se o tyto věci? zněl poslední odstavec. O to, co se dělá a čeho se dosahuje ve velkém rušném světě? Myslím, že ano – protože jsem vás viděl a četl, co máte vepsáno ve tváři. Věřím, že se o tyto věci zajímáte stejně jako já – že vaší bytost rozechvívá 'tichá, smutná hudba lidstva' – že písňe básníků, které miluji, nacházejí ozvěnu ve vašem duchu a touhy všech bojujících duší sympatie ve vašem srdci. V tomto přesvědčení jsem vám svobodně napsal a s velkým potěšením odhaluji své myšlenky a vize někomu, kdo je pochopí. Neboť i já jsem bez přátel, ve smyslu člověka stojícího osamoceně, odříznutého od sladkého, důvěrného společenství citů a názorů, které lze udržovat s přáteli srdce. Měla byste to číst jako upřímný, nekritický, chápaný přítel. Doufám, že ano, drahá paní.

Očekávala jsem třetí dopis, ale teprve když přišel, uvědomila jsem si, jaké by bylo mé zklamání, kdyby nepřišel. Potom mi každý týden přišel dopis; brzy se tyto dopisy staly největším zájmem mého života. Přestala jsem se snažit rozluštit záhadu jejich příchodu a spokojila jsem se s tím, že si je budu užívat sama pro sebe. Týden co týden jsem se na ně těšila s dychtivostí, kterou bych sotva přiznala i sama sobě.

A takové dopisy, které byly s postupem času stále delší, plnější a svobodnější – takové moudré, duchaplné, brilantní, štiplavé